

The Golden Lotus and Other Stories

ရွှေကြာပန်းနှင့်အခြားပုံပြင်များ
The Golden Lotus and
Other Stories

ရွှေကြာပန်းနှင့်အခြားပုံပြင်များ

The Golden Lotus and Other Stories (Burmese Version)

Drum Publication Group

P.O Box 66

Kanchanaburi, 71000

Thailand

drum@drumpublications.org

www.drumpublications.org

December, 2008

ISBN 978-974-613-106-3

မာတိကာ

ပညာရှိလုံမယ်	၁
အပုံသင်စအရွယ်	၅
ဘုရင့်ဆုံးဖြတ်ချက်	၉
သဘောကောင်းတဲ့မထွေးလေး	၁၀
ရွှေဂဲလေးနှင့်ညီအစ်မသုံးဖော်	၁၆
မောင်ပါက်တူး	၂၀
ရေမွှေးမင်းသမီး	၂၄
နှုတ်မစောင့်စည်းသောရလာ၏	၂၉
လူနကလေး ၁၂ ဦး	၃၃
ရွှေကြောပန်း	၃၆
ခွဲတာရေး	၄၃
အစိုးရိမ်လွန်သူ	၄၇
မြတ်ပညာ	၅၉
ကြိုက်မင်းသမီး	၅၃

နိဒါန်း

ဤပုံပြင်စာအုပ်တွင် ပါဝင်သောပုံပြင်ကလေးများကို ယခင်ထုတ်ဝေခဲ့သောစာအုပ် စာပေများမှစုစဉ် ၅၇၁ Drum Publication Group မှပြန်လည်ရေးသားသောပုံပြင်ကလေးများဖြစ်သည်။ ဤပုံပြင်ကလေးများမှာ ကလေးသူငယ်များအတွက်ဖြစ်ပြီး အပျော်ဖတ်ရှုနိုင်၍ သာမက သင်ခန်းစာများပေးသည့်ပုံပြင်ကလေးများဖြစ်သော ကြောင့်အထူးသဖြင့် ကလေးများအလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ကလေးများက ယင်းတို့ကြိုက်နှစ်သက်သောစာအုပ်စာပေများကို ဖတ်စေခြင်းအားဖြင့် ယင်းတို့အတွက်စာဖတ်ဝါသနာမြှင့်တင်ပေးရဘရောက်စေသည်။

မိဘများသည် ဤပုံပြင်ကလေးများအားဖတ်ရှုပြီး သူတို့၏ကလေးသူငယ်များကိုပြန်လည်ပြောပြန်ပြီး မိဘားစုအတွင်းမှာလည်း သံပေါ်ဖော်ချည်နောင့်မူများလာရန်အတွက်သုံးနိုင်သလို ကျောင်းဆရာ / ဆရာများအနေနှင့်လည်း စာသင်ကြားပို့ချရာတွင် အသုံးပြန်ပါသည်။ “ပညာရွှေအိုး၊ လူမခိုး” ဆိုသည့်စကားပုံကဲ့သို့ ကလေးများအား စာဖတ်ဝါသနာပါပြီး စာဖတ်ခြင်းဖြင့်အသိုက်တိုးတက်များပွားလာအောင် ကွန်ပိတို့လူကြီးများမှ စိုင်းဝန်းကျေညီကြရန် အချိန်တန်ပြီးဖြစ်သဖြင့် တစ်တပ်တစ်အားပါဝင်ပြုစုပိုးထောင်ပေးကြရန် တာဝန်ဖို့ပါသည်။ ဤပုံပြင်စာအုပ်ကလေးသည် ကလေးသူငယ်များနှင့်ကျောင်းဆရာ / ဆရာမများအတွက် အထောက်အကူပြုပါက Drum Publication Group အနေနှင့်အထူးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမည်ဖြစ်သည်။

Drum Publication Group

ပညာရှိလုံမငယ်

တစ် ခါက မြို့ရာအနုံကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်နေသောကုန်သည် ပါးဦးသည်အမြတ်ငွေအသပြာ သုံးရာတိတိရရှိလာသည်။ သူတို့အားလုံးပါးဦးရှိသောကြာ့င့် အသပြာပါးရာတိတိရမှ အညီအမျှခဲ့ထေပျါးကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ပြန်နိုင် မည်ဟု တိုင်ပင်ဆွေးနွေးသဘောတူညီကြသောကြာ့င့် ဤငွေထုတ် ၃၀၀ ကိုအ ခြားလူတစ်ဦးဦးထံဆိုအပ်နှစ်ထားရမည် ဟုလည်းသဘောတူကြသည်။ သူတို့သည် ထို့ကိုရှိသားသည့်ပန်းသည်အမျိုးသမီးကြီးထံတွင် အပ်နှစ်သည်။ သူတို့က အမျိုးသမီးကြီးအား “အမိ— အသပြာသုံးရာကို ခေတ္တသိမ်းထားပေး မူပေးပါ။” ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့

တစ်ဦးဦးပါမလာရင်မပေးပါနဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးလဲကတိပေးလိုက် တယ်။

“စိတ်ချပါ။ အမောင်တို့ပြောတဲ့အ
တိုင်းဒါးဦးလုံးစုံညီညီလာတောင်းတဲ့အခါမှ
ပေးပိုမယ်” ပြီးနောက်သူတို့သည်အမျိုးသ
မီးကြီးအားနှုတ်ဆက်ကာ ကျေးဇူးတင်စ

ကားဓပ္ပါးခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကုန်သည်ဒါးဦးခရီးဆက်နဲ့ရာ
မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေစီးသန်သောချောင်းသို့ရောက်လာ၏။ သို့သော် တံတားကို့
ပုံနေသောကြောင့် ဖြတ်ကူးသွား၍မရပါ။ သို့ဖြင့်သူတို့ထဲက အသက်ထယ်ဆုံးကုန်
သည်လေးကို ပန်းသည်အမျိုးသမီးကြီးအိမ်မှာ ပျော်ချုပ်ကြီးတစ်ခုသွားပူးခိုင်းလိုက်
တယ်။ ကုန်သည်လေးသည် ပျော်ချုပ်ယူရန်သွားနေရင်း မကောင်းသောအကံ့ရ
ကာ-----

“အမိ—စောစောကအပ်နှဲသောငွေထုတ်နဲ့ဟောဒီပျော်ချုပ်ကြီးကိုပေးလိုက်
ပါတဲ့ခင်ဗျား” အမျိုးသမီးကြီးကလည်းပြန်ပြီး-

“ငွေထုတ်ကို အမောင်တို့ဒါးဦးစုံညီလာတောင်းမှ ပေးရမယ်ဆို၊ အခုတော့
အမောင်တစ်ဦးတည်းလာတောင်းတာ မပေးနိုင်ပါ”

ထိုကုန်သည်လေးကလည်းပြန်ပြီး-

“မယုံယင် ဟိုမှာရှိတဲ့ကျွန်ုပ်၏အပေါင်းအဖော်တွေကို ဟစ်အော်မေးကြည့်ပါ၊
သူတို့ခိုင်းလို့ လာယူရတာပါ”

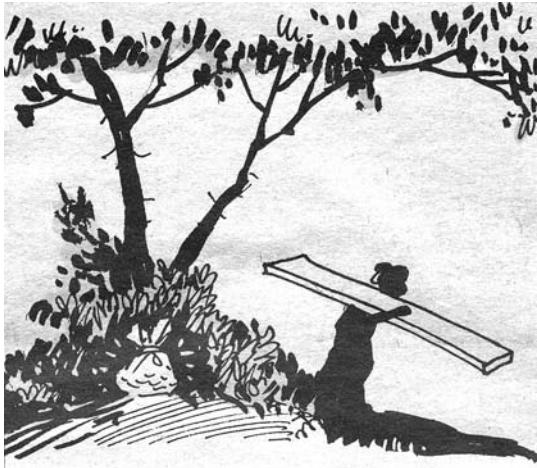
သို့ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်ုပ်သောကုန်သည်လေးယောက်ကို လုမ်းအော်
မေးလိုက်တယ်။

“သူမြေပြာတာဟုတ်သလား၊ ပေးလိုက်ရမလား”

ချောင်းရေစီးသံကြောင့် သူတို့သည် အမျိုးသမီးကြီး၏အသံကို သဲသဲကွဲကွဲမ^{ကြားရသော}လည်း ပျော်ချုပ်ပေးလိုက်ရမလား ဟုမေးသည်ထင်၍-

“ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့တောင်းခိုင်းလိုက်တာပါ”

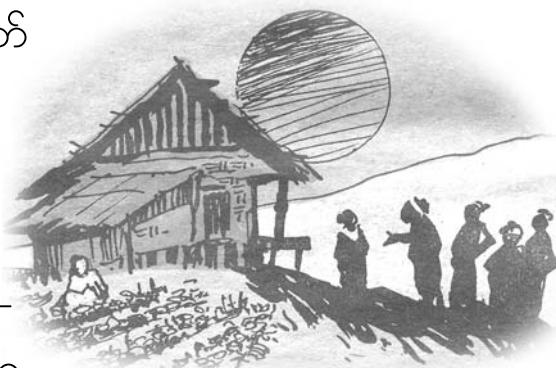
ထိုအခါမှ ပန်းသည်အမျိုးသမီးကြီးက ငွေထုပ်နှင့်ပျော်ချုပ်ကို ပေးလိုက်တော့

သည်။ ကုန်သည်လေးသည် လမ်းတစ်နေရာတွင်ငွေထုပ်ကို ရှက်ထားခဲ့ပြီးမှ ပျဉ်ချုပ် ကိုသာထမ်းလာခဲ့သည်။

ကုန်သည်တို့လည်း ပျဉ်ချုပ်ကိုခင်း၍ တံတားကိုကျော်ဖြတ်ကာ ခရီးဆက်သွားကြသည်။ ညတွင်အရပ်တစ်ခု၌ အနားယူတည်းခိုနေစဉ် ကုန်သည်လေးက တိတ်ဟဆိတ်ထျော်ထွက်ပြေးပြီး ရှက်ထားသောငွေထုပ်ကိုယူကာ ဝေးရာသို့ ရှောင်တိမ်းသွားသည်။ နံနက်မိုးသောက်သော် ကုန်သည်လေးကိုမတွေ့ရတော့သဖြင့် မသက်ဘဲတော့ပေါ်။

ထို့ကြောင့် ပန်းသည်အမျိုးသမီးကြီးထံသွား၍ အပ်နှံထားသည့်ငွေကို တောင်းထော့ အမျိုးသမီးကြီးသည် မနေ့ကပဲဓတ်းခိုင်းလို့ ကုန်သည်ကြီးကိုပေးလိုက်ပြီဟုပြောတော့ သူ တို့က မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး— “ဒုံး—မဟုတ်တာဘဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ဝါရီးတညိုတည့်တ်ပါလို့ ကတိပြုထားကြောင့်ပေးလိုက်ရပြန်လျှပ်ရမယ်” အမျိုးသမီးကြီးက—
လုမ်းအောင်မေးတော့ပေးတာပဲ”

တည်းလာမှုပေးလျှက်ကနဲ့ဘာသလဲ။ ခင်ဗျား

“အမောင်တို့ကိုပေးလိုက်ပါဆိုလို့

ပေးတာပဲ”

သို့သော် ကုန်သည်တို့က မကျေမနပ်ဖြစ်၍မြှုပ်ဖို့ဝါန်ထံသို့တိုင်ကြားရာတရားစစ်မည့်နေ့တွင် ပန်းသည်အမျိုးသမီးတို့သားအမိသည်လည်းရောက်ရှိလာ၏။ မြှုပ်ကလည်းတိုင်ကြားချက်အမှုကို ကြားနာပြီးသောအခါ— “ပန်းသည်မှာတာဝန်ရှိတယ်။ ငွေအသပြာသုံး ရာကိုပေးလျှပ်စေ၊ မလျှပ်နိုင်ကကျွန်ုပ်စံစေ” ဟုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

၅၆။ ပြုတွင်ပန်းသည်အမျိုးသမီးကြီး၏သမီးကြီးက
မီးက “မြှေဝန်မင်းကြီးရှင့်မိခင်ကြီးကိုယ်
စားလျှောက်လဲခွင့်ပေးတော်မူပါ”
မြှေဝန်ကလည်း လုံမှတယ်၏အစွမ်းအစဉ်
ကိုထိလိုက်ဆုံးပြုလေရာ၊ လုံမှတယ်ကမြှေ

ဝန်ထမ်း ငွေသံရာကိစ္စတွေတောင်းယူပြီးနောက် ကန်သည်တို့အား-

“ဘီးတို့ရွှေဇ်အပြာသုံးရာကိုယခုပေးပါမယ်၊ ကျေနပ်မယ်မဟုတ်လား။”

အဲဒါန္တာန်သည်တိုက-

“ ଯାଇପେଃପି କୌଣସିତାଯ୍ ”

ထိအခါလံမင်ယိုက-

“ကောင်းပါပြီ ဉီးတို့ငွေကိုအပ်နဲ့စဉ်က ကတိအထိုင် ဉီးဉီးစံညီမျပေးရမှာ
ဖြစ်၍ ကုန်တစ်ဦးကိုခေါ်ပါ” ကုန်သည်တိဘာမှုမပြောနိုင်တော့ပေ။

သိမ်ဖြင့်မျိုးဝန်ကက်န်သည်များအား-

“မှန်ပေတယ်၊ အသင်တို့ငါးဦးစံညီမှ အသပြာသုံးရာကိုလာယူလှည့်”
ဟုအမှုစီရင်ချက်ချလိုက်သည်။ ထိုအခိုင်မှာပဲ နားထောင်နေသူဗရိသတ်တို့က လုံး
ပေါ်အား သဘောကျကျသဖို့ ညာဘာပေးကြတော့သည်။ ပန်းသည်သားအမိတို့
သည်လည်း အိမ်သို့ ပျော်ရွင်စွာပိန်လာကြသတည်။

• • • • • • • • • •

အပုံသင်စအရှယ်

တစ် ခါတ္ထန်းက ငုက်မကြီးတစ်ကောင်မှာ အမွှေးအတောင်စုံလင်စ သမီးငုက်မလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ မိခင်ငုက်မကြီးကသမီး ငယ်ကိုပုံသန်းခြင်း အတတ်သင်ပေးနေတယ်။

“သမီးလေးရေးလေကိုတာဝရ။ အတောင်ကိုမှန်မှန်ခတ်၊ အမြိုးကကိုယ်ကို ထိန်းပေး——အိုကေ——ဟူတိပြီ—သမီးရေ အဘယ်အလုပ်မဆို မကျမ်းကျင်ခင် အားထုတ်ပြီးသင်ယူရတယ်”

ငုက်မလေးက သိပ်ပြီးကဲည်နဲ့နေ
တယ်၊ သူမရွှေ့စိတ်ထဲကလဲ
“အိုဝါပုံတတ်နေပြီပဲ”
ညအခါရောက်တော့မိုး
ကောင်းကင်ပေါ်မှာ
လက ထိန်းထိန်း
သာနေစဉ်ငုက်မ
လေးဟာအသိုက်
ထဲမှာနေပြီးညဉ်ငုက်

လေးတွေပုံသန်းနေတာကိုကြည့်ရင်း အားကျဖော်သတဲ့ကူယ်။ စိတ်ထဲကလဲ

“အင်း—သူတို့လေဟာပြိုင်ထဲမှာ ပုံသန်းနေလိုက်တာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းမလဲနော်”
မောင်မကြီးအိပ်ရာ
သံကိုကားလိုက်

“သမီးရေ—
လေကူယ်”
ဒါနဲ့ငွေက်မ
ပြတယ်။

လို့တွေးနေစဉ်မှာပဲအ
ထဲပြန်ခေါ်သိုင်တဲ့ အ
တယ်။

ညျှောက်ပြီး အိပ်တော့

လေးကအမေကိုညှိုး

“မေမေရယ်—ဟိုငွေကလေးတွေလို့ လရောင်အောက်မှာ ပုံသန်းနေချင်လိုက်တာ” အဲဒီတော့ ငွေက်မကြီးကင့်ကိုမလေးကို သတိပေးပြီး အိပ်ရာထဲဝင်ခိုင်းတော့တယ်။

“သမီး—ညျှောက်မှောင်ထဲမှာ ပုံသန်းယင် အန္တရာယ်သို့များတယ်။ သမီးလိုအပုံသင်စအရွယ်တွေဟာ နေ့အခါမှာလဲ အန္တရာယ်များတာပါပဲလေ။ ဒီအသိုက် အနီးအနားတစိုက်ကလွှဲယင် ဘယ်

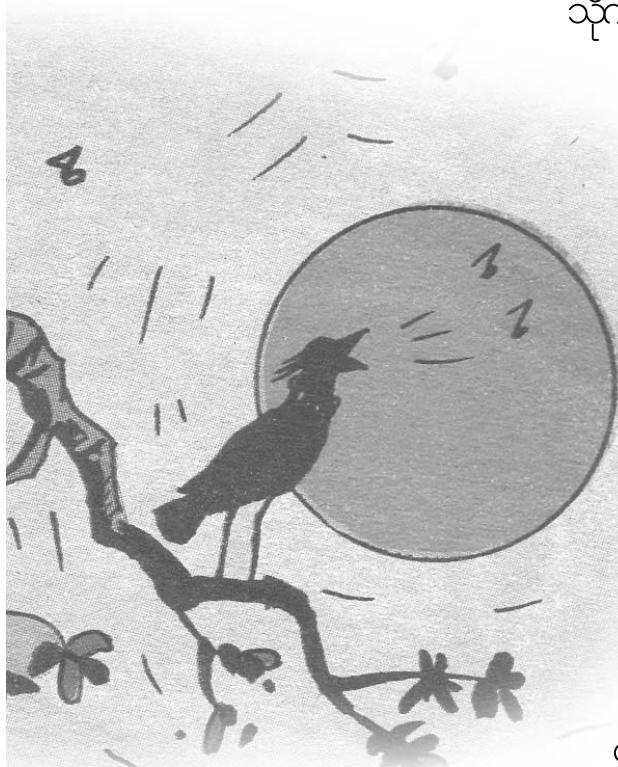
နေရာမှာ မှစိတ်မချုပ်ဘူးသမီးမေ

မေမသိပဲနဲ့ တစ်ကောင်

တည်းဘယ်ကိုမှမပုံသွားရဘူးနော်”

ငွေက်မလေးဟာ မကျမာနပ်နဲ့အိပ်ရာဝင်လိုက်တယ်။

ငွေက်မလေးအိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ သူကပုံသန်းနေတဲ့ငွေက်ကလေးတွေကို ဘယ်မှာပုံသွားနေကြတာလဲလို့မေးတော့ သူတို့လေးတွေက—“လတွေကြယ်တွေအ

ထိရောက်အောင်ပုံသန်းသွားမယ်”

“ဒါဖြင့်ကျွန်မလဲအတူတူပုံလိုက်မယ်နော်”

“ညကပြာပြာ၊ လကသာသာ ပုံသန်းရတာပျောစရာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်က အသံပြုသီချင်းဆိုလိုက်တဲ့အခါ ငှက်မလေးအိပ်ရာကထလာတော့မှ အိပ်မက်မှုန်းသူသိသွားတယ်။ ငှက်မလေးက အသံရာဘက်ဆီသို့ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့အသိုက်နားက သစ်ပင်ထက်မှာ သပိတ်လွှာယ်နှက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ မို့လင်းလာလို့သူအမောက်မကြီးလဲနိုးလာပြီး—

“သမီးရေ—အမေအစာရာသွားမလို့၊ အသိုက်နဲ့ဝေးဝေးမသွားနဲ့”

သမီးကိုမှာကြားခဲ့ပြီးဖိုးအိုးကွာက်ကြီးကိုလဲ သူကလေးအား ကြည့်ရှုစောင့်ရှုချောက်ပေးဖို့မှာအပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ငှက်မလေးက အမေနှင့်မကြီးကိုကြည့်ပြီး မကြားတကြားပြုစွာသတဲ့။

“ဒုံး—အမေကလဲ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ—င့်ကိုများ ငှက်ပေါက်စလေးလို့မှတ်နေလားမသိဘူး”

ဒါနဲ့ ဖိုးအိုးကွာက်ကြီးမှုးစိုက်နေတုန်း အလစ်မှာငှက်မလေးဟာပုံသန်းထွက်လာတယ်။ စိတ်ထဲကလဲ—“ဒုံး—ပုံရတာမခက်ပါဘူး—ဒါများအမေကရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်လို့ ခုစိုတစ်ကောင်တည်းပုံရတာ ဘယ်လောက်လွှာယ်သလဲ—ပျောစရာကြီးပဲ့” ငှက်မလေးဟာအတော်ဝေးဝေးပုံသွားပြီး သစ်ကိုင်းတစ်ခုမှာနားနေယင်းသိချင်းဆိုလိုက်တယ်။

“နှုန်းနေခြည်ပြာ—လေညင်းလေပြည်လာ”

အဲဒီအချိန်မှာ ကြောင်မဲ့ကြီးတစ်ကောင်က သူမနားနေတဲ့သစ်ကိုင်းအောက်မှာ ရှိနေတယ်။ ကြောင်ကြီးကနားထောင်ပြီး ငှက်မလေးအားချီးကျျးလိုက်တယ်။

“ဟယ်—တယ်ဘယာယာတဲ့အသံပါလား”

ငှက်မလေးဟာ သူအားချီးကျျးလိုက်တဲ့အသံကြားလို့ အောက်ကိုင့်ကြည့်လိုက်တော့ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရသတဲ့။ ထိုအခါငှက်မလေးက—

“ကျွန်ုံမအသံဖြေလောက်ပဲကောင်းသလားရှင်” ကြောင်ကြီးကင့်ကိုမလေး
ကိုစားချင်လွှန်းလို့သွားရည်ယိုစွာနဲ့-

“ဟာ—သိပ်ကောင်း—အားကြီးကောင်းပေါ့။ ကဲလေ နီးနီးကြားရအောင်
အောက်ကိုင်းကိုဆင်းလာပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်ထပ်ဆိုပြပါအုံး—ဟဲ—ဟဲ”

ငှက်မလေးကလဲ ကြည်နဲ့ဝါးသာသွားပြီး အနိမ့်ကိုင်းကိုဆင်းလာ၍ သီချင်း
ဆိုတယ်။ “ငွေငွေဝဲဝဲလေထဲမှာ—ပန်းရန်းကဖြာ”

ထိစဉ် ဖိုးအိုက္ခက်ကြီးက ငှက်မလေးပျောက်သွားလို့ နေရာအနဲ့ ပုံသန်းရှာ
နေပြီးညားညားနေတယ်။ “ကာလသားသမီးများတယ်ခက်
ပါလား” မကြောခင်မှာ ငှက်မလေးကိုခုန်အုပ်မလို့ လုပ်နေ
တဲ့ကြောင်ဖားကြီးကို တွေ့သွားပြီးထိတ်လန့်သွားတယ်။

“ဟိုကို—စားနေကျေကြောင်ဖားကြီးပါလား”

ဖိုးအိုက္ခက်ကြီးက ကြောင်ကြီးကိုစိုက်ပြီးတိုက်နိုက်တော့တယ်။

ကြောင်ကြီးကလဲ ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်

လို့အသံတွေ့ဆုံးနေတာပဲ့။ ကံအားလျော်စွာမိခင်ငြက်

မကြီးလဲ အခိုန်မိရောက်လာပြီး ကြောင်ကြီးကို စိုင်းဝန်း

ထိုးဆိုတ်ကတော့မှ ကြောင်ဖားကြီးလဲ အဝေးကို ထွက်ပြုး

သွားတော့တယ်။

ငှက်မကြီးဟာစိုးရိမ်ရင်းနဲ့ပဲ “အမယ်လေးသမီး
လေးရယ်—မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း—မိုက်လှေချည်
လားကွယ်” ဒီတော့မှ သမီးငှက်မလေးဟာလဲ သူအမှား
လုပ်မှန်းသိလို့ အမောက်မကြီးနဲ့ဖိုးအိုက္ခက်ကြီးကို
တောင်းပန်ပြီး သူမကိုအသက် ဘေးအစွဲရာယ်ထဲက
ကယ်နှုတ်ခဲ့တဲ့ဖိုးအိုက္ခက်ကြီးကိုလဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်တယ်။ သူ့အမောက်မကြီးကိုလဲ
နောက်နောင်မှာ လူကြီးမိဘတွေ့စွာကားကို နားထောင်ပွဲမယ်ဟု ကတိပေးလိုက်
သတည်း။

••••••••••

ဘုရင့်ဆုံးဖြတ်ချက်

၆၃ သရောအခါက ခွန်အားဗလနှင့်တက္ကညာကဗုလလနှင့်ပါပြည့်စုံတဲ့ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိသတဲ့။ သူဟာ သူမိသားစုတွေနဲ့အတူ နှစ်းတော်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ အေးချမ်းသာယာစွာနေထိုင်ကြတယ်။

တစ်နေ့မှာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်က စုံအိုးတစ်အိုးကို ဘုရင်ဆီယူလာပြီး “ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး - ဒီအိုးထဲကရေကိုသောက်မယ်ဆုံးရင်ဘုရင့်အသက်တော်ရာကျော်ချီပြီး ရှည်လိမ့်မယ်” လို့လျောက်တင်သတဲ့။

သို့သော်ဘုရင်ကြီးက ယုံကြည်ရအခက်ဖြစ်၍သောက်ကောင်းမသောက်ကောင်းအဝေဇာဖြစ်မိသတဲ့။

ထို့ကြောင့် သူ၏ခွဲ့ခြား
တော်စစ်သားများကိုခေါ်ပြီး
လူသုံးယောက်ကိုသွားရာ
ခိုင်းတယ်။ အဲဒီလူသုံး
ယောက်ဆီကအကြံ့ဥက်
ရန်းနိုးနဲ့ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့အခြေအရံတွေက စစ်သူကြီး၊ သူငြေးနှင့်လယ်သမားကိုခေါ်လာတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ဖီရေကိုသောက်ရင်သာယ်လုပ်များချမ်းသာယာမှုတွေ ရနိုင်ပြီး ဘယ်လိုဆုံးရုံးမှတွေဖြစ်ပေါ်နိုင်သလဲဆိုတာကို မေးတယ်။

စစ်သူကြီးက—

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ဒီရေကိုသောက်လိုက်ယင် အသက်လဲရည်ပြီး အေးချမ်းသာယာစွာနဲ့တစ်သက်လုံးနေရလိမ့်မယ်။”

သူငြေးကြီးက—

“အရှင်မင်းမြတ် ဒီရေကိုသောက်ရင် အသက်နှစ်ထောင်များစွာရည်ပြီးပစ္စည်း ဉာဏ်များတိုးပွားလာကာ ပျော်ရွှင်မှုအပေါင်းနှင့်ပြည့်စုံမှာဖြစ်တယ်။”

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့တွင်ပစ္စည်းဉာဏ်မည်များကြောင်းနှင့် ထိုပစ္စည်း ဉာဏ်များကိုမည်သူ့ဂို့မျှ မစွဲဝေလို၍ သူအသက်ရာကျော်ရည်လိုပါသည်။ ဒီတော့ဘုရင်က နောက်ဆုံးလယ်သမားကြီးကို မေးတော့လယ်သမားကြီးက—

“ကျွန်တော်မျိုးကတော့ စစ်သူကြီးနှင့်သူငြေးကြီးလို မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်၊ အမြင်က အရှင်မင်းကြီး ဒီရေကိုသောက်ရင် အသက်ရည်နှင့်မယ်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိလှုပွဲတွေ ကိုလည်းအောင်နှင့်ပြီး ပစ္စည်းရတနာတွေနဲ့ပြည့်စုံလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်မင်းကြီးစိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာသေချာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရှင်မင်းကြီး ချစ်ရတဲ့မိသားစှ၊ သားသမီး၊ အခြေအရံတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားတာကို စိတ်မကောင်းစွာနဲ့မြင်ရမှာဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း အထိုးကျွန်စွာနဲ့လောက်ကြီးမှာသူခရာလို့မရကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်” လို့လျောက်တင်သတဲ့။

ဘုရင်မင်းကြီးလဲလယ်သမားကြီးရဲ့စကားကိုတောက်စဉ်းစားကြည့်ကာလယ်သမားကြီးပြောသည့်အတိုင်းသော့တူပြီးထိုစဉ်အခိုးကိုပင်လယ်ပြင်ထဲ ကိုသွားရောက်သွန်ခိုင်းလိုက်တော့သတဲ့။

• • • • • • • •

သဘောကောင်းတဲ့မထွေးလေး

၅၇ ရွှေးတိန်းကသာယာကုန်းအမည်ရှိတဲ့ရွာတစ်ရွာမှာ ဦးကြီးစံနဲ့
သမီးလေးမထွေးလေးတို့နေထိုင်ကြတယ်။ မထွေးလေးရဲ့မိခင်က
ဖျားနာတဲ့ဝေဒနာကြောင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ မထွေးလေးဟာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်
ပေမယ့် အလွန်လိမ္မာရေးခြားရှိသည်မျို့ တစ်ရွာလုံး
ကပါချစ်ခင်ကြတယ်။ မထွေးလေးရဲ့ဖောင်ကြီး
ဟာတံတိသည်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်လို့ရွာရဲ့အ
နောက်ဘက်ခြမ်းရှိတဲ့ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ
ငါးသွားရာလေ့ရှိသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ မထွေးလေးဟာ မိတဆိုးလေး

ဘဝနဲ့နေလာခဲ့ပြီး

နှစ်နှစ်လောက် အ

ကြာမှာ သူ့ဖောင်ကြီးဦးစံဟာ အနောက်ရွာက
မယ်ကင်းဆိုတဲ့ မှုဆိုးမကြီးတစ်ယောက်နဲ့
လက်ထပ်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီမိထွေးမယ်ကင်း
မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်ကမယ်
ပြေားနဲ့မယ်ထူးတဲ့။

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်လဲသူတို့ရဲ့မိခင်မယ်ကင်းနဲ့အတူမထွေးလေးတို့
အိမ်ကိုရောက်လာကြ
မရှိသူမှိမ့်ထွေးကြီးကိုမိခင်
တို့ကိုအစ်မညီမရင်းလို
သူတို့သားအမိဟာမ
သတ်အမျိုးပွားပြီးနေ
နိုင်ယူလေ့ရှိသတဲ့။

တယ်။ မထွေးလေးဟာမိခင်
ရင်းလို့ မယ်ပြီးနဲ့မယ်ထူး
သဘားထားပေမယ့်
ထွေးလေးကိုတစ်ဖက်
ရာတကာအပြစ်ရာအ

အဲဒီလိုနဲ့ဘဲ မထွေးလေးဟာ လို့မှာရေးခြားရှိပြီး သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်တဲ့
သတင်းကောင်းတွေနေရာအနဲ့အပြားမှာ ကျော်ကြားနေတာပဲ။ တစ်နေ့မှာ နေ
ပြည်တော်အထိ ကျော်ကြားလာတော့၊ သားတော်ရာအကုမ္ပဏီးသားလေးကိုတိုင်း
မေးလှည့်လည်ပြီး ကြုံရာတော်ရွှေးဖို့ မိန့်တော်မှုသတဲ့။ သယာကုန်းရာကိုလည်း
ကြရောက်လာမယ့်အကြောင်းကို ရွာလူကြီးက ရွာသူရွာသားများကို အကြောင်း
ကြားပြီး မင်းသားလေးကိုကြိုးဆိုည့်ခံရန်အတွက် ပန်းရေချမ်းဆက်သမှု၊ ရွာနဲ့လမ်း
မကြီးကို သန့်ရှင်းရန်ထားဖို့ အကုန်လုံးစီစဉ်ခိုင်းတယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ရွာသူ
ရွာသားတွေဟာ ဝမ်းသာကြတယ်။ အထူးသဖြင့် အပို့ချေချေလေးတွေ အိမ်ရွှေ
ထွေ့ကြီးပြီး ကြုံရာတော်အရွှေးခံဖို့ စောင့်နေကြသတဲ့။ မထွေးလေးကိုတော့ မင်းသား
လေးကြုံလာချိန်မှာ အပြင်ကိုမထွက်ရအောင် မိထွေးမမယ်ကင်းနှင့်သူ့၏သမီးနှစ်ပို့
က ကြိုမ်းမောင်းတားမြစ်ထားသတဲ့။

မင်းသားလေးကြုံမလာမိ အမှိုက်ပစ်ရန် မထွေး
လေးလမ်းပေါ်သို့အထွက် မင်းသားလေးနှင့်ဆုံးတွေသွား
ရာက မင်းသားလေးအလွန်သဘောကျသွားပြီး ကြုံရာ
တော်ရွှေးချယ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်မဂ်လာ
အလံတော်စိုက်ထူးတော်မှုတယ်။ အဲဒီအထိမ်းအမှတ်
အလံကို မယ်ပြီးတို့ညီအစ်မမြင်တော့ သူတို့ကို ကြုံ
ရာတော်ရွှေးတယ်ထိပြီး ပျော်နေကြသတဲ့။ နောက်
တစ်နေ့မှာပဲ အိမ်ရွှေ့ရဲ့ကိုယ်ရုံတော်တွေဟာ ဓါတ်ပြုနဲ့ရောက်လာကြပြီး မထွေး

လေးကိုနှစ်းတော်သို့ခေါ်ဆောင်သွားတဲ့အခါ သူတို့
ညီအစ်မလဲ အရှက်ကွဲပြီး မထွေးလေးကို မကော်
မနပ်နဲ့ဒေါသထွေက်တော့ သူတို့ကမထွေးလေး
ကိုပြီးထားသတဲ့။

“အင်း—မှတ်ထား၊

ညုံးတစ်နေ့
တို့နဲ့ထွေ့ကြေး

မှာပေါ့” မထွေးလေးဟာနှစ်းတော်ကို ရောက်
သွားတဲ့အခါရွာမှာ ကျိန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဖောင်နဲ့ဂွယ်လွှန်
သွားတဲ့မိခင်ကြီးကို အောက်မေ့နေတယ်။

တစ်နေ့သောအခါမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သားတော်ရာဇဗ္ဗနှင့်မထွေးလေး
တို့ကိုလက်ထပ်ထိများပေးကာ ထိုးနှစ်းကိုသွေ့အပ်ပေးခဲ့ပြီး တော့ထွေက်တရားထို့
တော်မူတယ်။

မထွေးလေးမိဖုရားကြီးဖြစ်သွားတဲ့သာ
တင်းကို မယ်ပြီးတို့ညီအစ်မကြားသွားတဲ့အခါ
မနာလိုစိတ်များ ပြင်းထန်စွာပေါ်ထွေက်လာကြ
ပြီး မကောင်းကြံ့စည်ကာ မထွေးလေးအားရွာ
ကိုပြန်လာခဲ့ရန် လူတစ်ယောက်ကို ငှားရမ်း၍
ဘကြီးဦးစံအသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းလိမ်ပြီး သတင်းကြားခိုင်းလိုက်
တယ်။ အဲဒီသတင်းကိုရရှိတာနဲ့မထွေးလေးဟာ ဖောင်ကြီးကိုပြုစုရန် နှစ်းတော်က
ထွေက်လာပြီး အပြေးအလွှားလိုက်လာခဲ့တယ်။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေကိုဓတောင် အ
ဖော်မခေါ်ခဲ့ရနိုင်ဘူး။ ရွာကိုရောက်တဲ့အခါ ဖောင်ကြီးကိုမြင်တာနဲ့ မယ်ပြီးတို့ညီအစ်
မကိုဖေးကြည့်တယ်။

“အဘ—ဘယ်မှာလဲဟင်”

“အဘကျိန်းကျိန်းမာမာပဲ ညီမလေးကို မမတို့ကအောက်မေ့လွှန်းလို့ တမင်
အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ၊ ရိုးရိုးခေါ်လျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မလွှတ်ပဲနေမှာစိုးလို့ —”

မယ်ပြူးပြောနေရင်းက မထွေးဝတ်ထားတဲ့ရွှေစွဲရတာနာတွေကို တွေ့တော့တပ် မက်လို့—“အိုးညီမလေးဝတ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကလုလိုက်တာ၊ မမတို့ခဏတ ဖြုတ်ဝတ်ကြည့်ပါရစေနော်” မယ်ပြူးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပစ္စည်းတန်ဆာတွေ ကို ဝတ်ဆင်ကြည့်ကြပြီး လောဘမက်မောတက် လာပြီး ပြန်မပေးချင်တော့တဲ့အတွက် ကောက် ကျစ်တဲ့အကြံတစ်ခုကို ထပ်စီစဉ်ပြန်ရော့။

တစ်နေ့မယ်ပြူးတို့ညီအစ်မက အလုပ်င ဟန်ဆောင်နေ၍ ရွှေဘီးကိုဒါမိအောက်သို့ ပစ်ချ လိုက်ပြီး မထွေးလေးကို သွားကောက်ခိုင်းတယ်။ မ ထွေးလေးဟာ မိမိရားကြီးဖြစ်နေပေမယ့် အမြဲအနိုင်ကျင့်ခံနေရသူဖြစ်လို့ ကြောက် ကြောက်နဲ့ပဲ အိမ်အောက်ကို ဆင်းသွားရှာတယ်။ အိမ်အောက်ရောက်လို့ ရွှေဘီး ကုန်းကောက်နေစဉ်မှာ မယ်ပြူးတို့ညီအစ်မက ကိုက်ကိုက်ဆူနေတဲ့ရေ့စွဲးပါနဲ့ လောင်းချလိုက်တဲ့အခါ မထွေးလေးဟာ ပို့င်းမလေးဖြစ်သွားရှာတယ်။

“ကယ်တော်မူပါ—မောင်တော်ဘုရား”

ပို့င်းမလေးဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ သူမ၏ခင် ပွန်းရှင်ဘုရင်ကိုတမ်းတပြီး နေပြည်တော်ကိုပုံ

သွားပြီးမောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် အားဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို လျှောက်တော်မူတယ်။

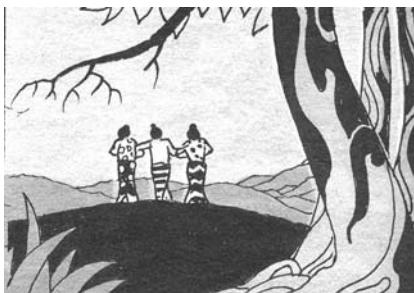

ထိုမှသာ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မိဘုရားကြီး၏အကွက်ကို သိရှိတော်မူ ပြီး အလွန်သနားသွားမိတယ်။ အသင့်ရောက်ရှိနေတဲ့ဘုရင့်သ မားတော်ကြီးအား ကုသတော်မူစေရာ သမားတော်ကြီးသည် ထက်မြေက်သောဆေးဝါးမွန် နှစ်တို့ဖြင့် ကုသတော်အခါ သူ တော်ကောင်းမလေးမထွေးလေးဟာ မိဘုရားကြီးဘဝကိုပြန် လည်ရရှိပြီး သူ၏ခင်ပွန်းဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အတူတကွေပျော် ရှင်စွာအသက်ထက်ဆုံးပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားကြတယ်။

သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးရဘ[။]
ပျက်စီးကြောင်း မကောင်းကြံစည်[။]
တွဲမိထွေးမိုက်မယ်ကင်းနဲ့ မယ်ပြေးဗျား[။]
မယ်ထူးတို့ ညီအစ်မနှစ်ပေါ်ကို
ကိုတော့ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချုပ်မြင်ရပ်ကာ မြှင့်ရပ်ကိုနှင့်
ထုတ်တော်မူတယ်။

ကလေးတို့ရေး “သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံစည်သူမှန်သမျှ ဒဏ်ပြန်ခံကြရ[။]
စမ်း” ဆိုတာ စိတ်နှလုံးသားထဲမှာ စွဲမှတ်ထားကြပါ။

.....

ရွှေလေးနှင့်ညီအစ်မသုံးဖော်

တစ် ခါက ညီအစ်မသုံးယောက်သည် မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်သွား ၍ ဦးလေးထံတွင် လာရောက်မှုစိန်ထိုင်ကြရသည်။ ဦးလေး၏အနီး ဒေါ်ငွေခင်သည် မိတ်ပုပ်သူဖြစ်၍ ညီအစ်မသုံးယောက်ကို လယ်တဲ့တွင်နေစေ၏။ ပြီးလျှင် တစ်နေ ကုန်ကောက်ရိတ်ခိုင်းပြီး ထမင်းနှင့်အစားအစားများကို မူဝဒောင်မကျွေးချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သီအစ်မသုံးဖော်သည် ညတိုင်းအလွန်ဆာကြသည်။ ညသန်းခေါင်အ ခိုင်တွင် ညီမနှစ်ယောက်က သူတို့အမကြီးကို—

“မကြီးရယ်အရမ်းဆာလိုက်တာ”

ဘာအစားအစာမျှမရှိသောအခါအစ်မကြီးက—

“ဆာယင်ရေအဝသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပါ ညီမရယ်”

တစ်နေ့တွင် ညီအစ်မသုံးပြီးကောက်ရိတ်ရာသို့ ကြက်တူ

ရွှေးတစ်ကောင်ရောက်လာပြီး အစ်မကြီးက ကြက်တူရွှေးလေးကိုခေါ်သော ထို
ကြက်တူရွှေးလေးက အစ်မကြီး၏ ပုံးပေါ်သို့လာ

နားနေသည်။

ညီအစ်မသုံးပြီးက—

“ကြက်တူရွှေးလေး တို့နဲ့လိုက်နေမလား

ဟင်”

ကြက်တူရွှေးလေးက—

“ဟုတ်ကဲ—ဟုတ်ကဲ—”

ညီအစ်မသုံးဖော်သည် ကြက်တူရွှေးလေးစကားပြောတတ်သဖြင့် အလွန်အံ့
သွေမ်းသာသွားကြသည်။ ညာနေကောက်ရိတ်ပြီးသော အခါညီအစ်မသုံးဖော်သည်
ရွှေ့လေးနှင့်အတူ တဲ့သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး ရွှေ့လေးအားအစာဝအောင် ကျွေးမွှေးထား
ကြသည်။ ရွှေ့လေးသည် တစ်နေ့လုံးသို့ချင်းဆိုနေပြီး ညာနေတိုင်းကောက်ရိတ်ပြီး
ရာမှပြန်လာသောညီအစ်မသုံးဖော်ကို ဝမ်းသာအားရကြိုဆို၏။

တစ်ခုသောလပြည့်ညတွင် ညီအစ်မသုံးဖော်အိပ်မောကျနေခိုက် ရွှေ့လေး
က အစ်မကြီးကိုနိုးလိုက်သည်။ အစ်မကြီးအိပ်ရာမှထလာပြီး—

“ရွှေ့လေးဘာလဲဟင်”

ရွှေ့လေးက—

“ဒီသာဝါပြန်ရတော့မယ်၊ ရုံးကိုလွှာတိပေးပါ”

အစ်မကြီးက လျှောင်အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အစ်မကြီးရဲ့ပုံးပေါ်မှာ
လာနားပြီးတော့ “နှင်တို့သုံးယောက်ကို ပါသိပ်သနားတယ်။ ထမင်းပန်းကန်ပြား
သုံးချပ်ကိုနေ့တိုင်း တဲ့ရွှေမှာချထားပါ။ ပါနေ့တိုင်းလာပို့ပေးပါမယ်”

အစ်မကြီးက ခေါင်းညီတ်အဖြေပေးလိုက်တော့ ရွှေ့လေးက—

မာဝဖြီးပြီး အလှတိုးလာကြလေ၏။

ဒေါ်ဇွဲခေါင်သည် ညီအစ်မများကျိုးမာဝဖြီးပြီး အလှတိုးလာကြသည်ကို မြင်သော် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရအောင်

မေးသောကြာ့င့် ညီအစ်မသုံးဖော်က အဒေါ်ကိုအ ကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်ရတော့သည်။ ဤအကြောင်းကို သိသော် ဒေါ်ဇွဲခေါင်ကလည်းသူတို့လို လိုက် လုပ်ချင်သော

ကြာ့င့် တစ်နေ့

“ကဲသွားတော့မယ် အစ်မကြီး၊ မလတ်နဲ့မပယ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် လိုပြောပေးပါ” ဟူမှာခဲ့ပြီး ရွှေဂဲလေးသည်တစ်ကိုအော်မြတ်ကာ အဝေးသို့ ပုံစွဲကိုသွားတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောက်ချိန် အစ်မကြီးက အဖြစ်အပျက် ကိုပြန်ပြောပြ၍ ညီအစ်မသုံး ယောက်သည် ရွှေဂဲလေးအား အောက်မေ့ကာဝမ်းနည်းစွာလိုက်စဉ် ထမင်းဟင်းနဲ့များ မွေးကြိုင်လာ၍ တဲရွှေထွေကိုကြည့်ကြသော အခါ ထမင်းသုံးပန်ကန်ကို ထမင်းဟင်းလျှောများအမောက်နှင့်တွေ့ရအောင်။ ညီအစ်မသုံးမီးသည်နေ့တိုင်းထမင်းဝအောင်စားနောရ၍ ကျိုး

ရွှေဂဲလေးလာသောအခါ ချောင်းပြီး ရွှေဂဲလေးကိုဖမ်းချပ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်ရွှေဂဲလေးလိုသို့အစ်မသုံးဖော်ကို ထမင်းဟင်းကျွေးသလို သူ့ကိုလဲ ထိုအတိုင်းပဲ ကျွေးမွေးရမယ်တဲ့။ ဒေါ်ဇွဲခေါင်သည် ရွှေဂဲလေးထံမှ ထမင်းဟင်း

တောင်းမရသောအခါ ရွှေဂဲလေးကို သတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

နှေ့အတန်ကြာ ရွှေဂဲလေးမပေါ်လာသောကြောင့် ဒေါ်ဇွဲခေါင်ထံ မကြီးလာပြီ
ရွှေဂဲလေးကိုတောင်း၏။ ဒေါ်ဇွဲခေါင်ကအောင်ဖြစ်လျက်ကနေ-

“အဲဒေါ်ဇွဲရွှေဂဲစုတ်မရှိတော့ဘူး၊ ငါသတ်စားလိုက်ပြီ ဟိုခံဝောင့်မှာ အမွှေးတွေ
ပစ်ဝေားတယ်၊ လိုချင်ယူသွား”

အစ်မကြီးလည်း ဝမ်းနည်းကြကွဲစွာဖြင့်
ရွှေဂဲလေး၏ အမွှေးအတောင်များကို ယူလာခဲ့
ပြီးမိမိတို့တဲ့ ဆောင်းရင်းတွင် ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံ
ပေးလေသည်။

နောက်တစ်နှုံး မိုးလင်းသော် ညီအစ်မ
သုံးဖော်သည် အိပ်ရာမှ ထ

လာသောအခါ ရွှေဂဲလေးကို မြှုပ်နှံသည့်နေရာ၌
ထူးဆန်းသည့်သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါက်နေသည်ကို
အုံပြေစွာမြင်ရ၏။ အသီးများမှာ အလွန်အရ
သာရှိပြီး အစွေများမှာ ပုလဲလုံးများဖြစ်နေ၏။
ဒေါ်ဇွဲခေါင်ရောက်လာပြန်ပြီး ထိအပင်ကို မြင်

ပြန်၍ မနာလိုသဝန်တိဖြစ်လာကာ သစ်ပင်ကို
ခုတ်ပစ်ရန် မကောင်းကြုံစည်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ပုလဲနှင့် အောင်လုံး
လွှဲလိုက်လို့ သူ့အားနောက်ပြန်မှန်ပြီး ထိုအပင်နားမှာပင့်ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားလေ
၏။ ထိုနောက် ညီအစ်မသုံးဖော်သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများပြောကာ ဦးလေးနှင့်အတူ
ချမ်းသာစွာနေထိုင်သွားကြလေတော့သည်။

• • • • •

မောင်ပေါက်တူး

၀၁ ခါတ္ထန်းက အလွန်ဆင်းရဲ့နှစ်မီးပါးတဲ့ သားအမိန့်စိုးရှိသတဲ့။ သူတို့ဟာ သူတွေးကြီးညီးချမ်းသာအိမ်မှာ အိမ်ဖော်အဖြစ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီး နေကြရတယ်။ ဦးချမ်းသာဟာ သူတို့ကို မညာ့မတာခိုင်းပြီး စိတ်ဆိုးတဲ့အချိန်တိုင်း သူတို့ သားအမိအားဒေါသကြီးစွာဖြင့် ရိုက်နှက်တတ်တယ်။

အကြောင်းကတော့အဖွားကြီးရဲ့ခုပ်ပွန်းဟာဦးချမ်းသာထံမှာရွှေ ၁၀၀ ဘတ် ရွေးပြီး ကုန်ကူးသန်း
မိပြီးလျောကြီး
သေဆုံးသွား

သွားရာ လမ်းမှာလေမှန်တိုင်း
မှောက်သွားလို့

ရှာတဲ့အတွက် သူတို့သားအမိန့်ယောက်ဟာ အကြွေးပြန်မဆပ်နိုင်တာကြော့ထိုး ချမ်းသာအိမ်မှာကျွန်းအဖြစ်နဲ့အလုပ်လုပ်နေရရာတာပဲ့၊ ဦးချမ်းသာကို အကြေးပြန်မဆပ်နိုင်တဲ့သူတွေဟာ ဤကဲ့သို့ပင်ကျွန်းအဖြစ်နဲ့နေကြရတယ်။

တစ်နေ့မှာသားလေးကမီခင်ကို—

“သားတို့ သူဇွေးကြီးလက်က လွှတ်အောင်ပြေးကဗို့လားမေမေရယ်။”

“ပြေးလဲလွှတ်မှာမဟုတ်ဘူးသားရယ်” ဟုမိ

ခင်ကသားကိုပြန်ခြောက်တယ်။

ဤသားလေးဟာ လိမ္မာရေးခြားရှိယူဖြစ်သော ကြောင့် အမေအဝတ်အစားတွေလျှော်ဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့ အချိန်မှာသူရေကူခပ်တယ်။ မိခင်ကြီးသက်သာ အောင်ဆိုပြီး စိုက်ပျိုး

င်း များကိုလဲရေလောင်းပေးတယ်။ မေကြီးများ

ကိုလည်း ကူပြီးတူးဆွဲပေးတယ်။ သားလေးက

တတ်သမျှမိခင်ကြီးကိုကူညီ

တဲ့အတွက်ကြောင့် စိုက်ပျိုး

ပင်၊ သစ်ပင်များမှာ အသီးအနံ့ဟင်းသီးဟင်းရွက် ပုံပြီးအ ထွက်များတယ်။ ပန်းပင်တို့လည်း ထိုသို့အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒါ ကြောင့်ဦးချမ်းသာဟာ သူ့ကိုသောကျသွားပြီး ပေါက် တူးတစ်လက်ဆုချသတဲ့။

သားဖြစ်သူဟာ ထိုပေါက်တူးဖြင့်မိတို့တဲ့ရှေ့တွင် ဖျာ

တစ်ချပ်စာကျင်းတစုတူးပြီး နွားချေးနှင့်မြေဆွဲးများထည့်ကာ နှုံးနပ်အောင်ပြု

လုပ်ပြီးဘူးစွဲများကို စိုက်ပျိုးတယ်။ ဘူးပင်များပေါက်လာ

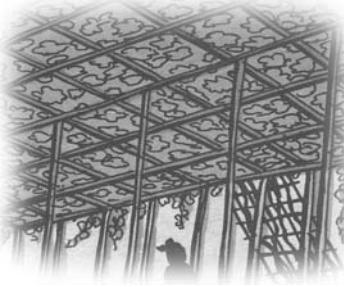
တဲ့အချိန်မှာ အလွန်သနပြီးတော့ ဝါးလုံးတစ်ရာကုန်

တဲ့အထိ ဘူးစင်ထိုးရတယ်။ များမကြာမိမှာပဲ

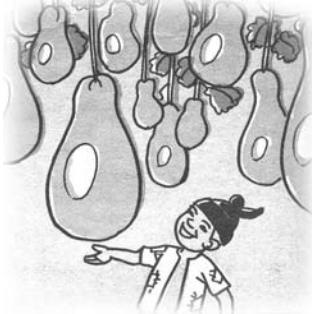
ဘူးသီးအလုံးကြီးကြီးများပြုတ်သိပ်နေအောင်

သီးလာ၍သူ တို့သားအမိန့်ဦးဟာ နေ့တိုင်း

ရွှေးထဲသွားပြီးဘူးသီး၊ ဘူးညွှန်း
များကိုရောင်းစားတော့ ဝင်စွဲ
ရရှိလာတယ်။ သူဟာကြိုးစား
အားစိုက်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့အ
တွက်ဦးချမ်းသာရဲ့ဇွဲတစ်

ရာကိုပြန်ဆပ်နိုင်ပြီး သူတို့သားအမိန့်ဦးဟာ
ကွန်ဘဝမှလွှတ်ကင်းသွားကြတယ်။

ဤပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် ကွန်ဘဝမှ
လွှတ်လာအောင် လုပ်နိုင်သွေးဖြင့် လူများကသွေ့
ကို “မောင်

ပေါက်တူး” လို့ခေါ်ကြတယ်။ မောင်ပေါက်တူး
ဟာသူရဲ့စိုက်ပိုးခင်းများကို တိုးချဲပြီး သီးနှံနဲ့
ဟင်းသီးဟင်းရွက်များအထွက်တိုးအောင်လ
စနစ်တကျ ပြုလုပ်တယ်။

မစိုက်ပိုးတတ်သူများကို လဲစိုက်ပိုးတတ်အောင်သင်
ကားပေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆင်းရဲသားများရဲ့ဘဝရွှောင်
လည်လာကြ၍ ထိအခိုန်မှုစပြီး ဦးချမ်းသာထံမှာ
အစေခံရသူမရှိ
တော့ပေါ့။ ဒီ

ဖြစ်ရပ် ကြောင့်ဦးချမ်းသာဟာ မောင်ပေါက်
တူးကို အလွန်စိတ်ဆိုးသွားသွေးဖြင့်—

“ငဲ့ပေါက်တူးကို ပြန်ပေးကွား”

ဒါပေမဲ့ မောင်ပေါက်တူးကသွေ့ကို ပြန်မပေးဘူး။
ဦးချမ်းသာက ပေါက်တူးကို ပြန်တောင်းမရလို့ မြို့ဝန်
ဆီသွားပြီး ဇွဲအသပြာကွမ်းဖိုးတစ်ထောင်ဘတ်နဲ့
မောင်ပေါက်တူးကို အရေးယူဖို့တို့ကြားလိုက်တယ်။

“မောင်ပေါက်တူးကိုအရေးယူပေးတော်မူပါဘူရား”

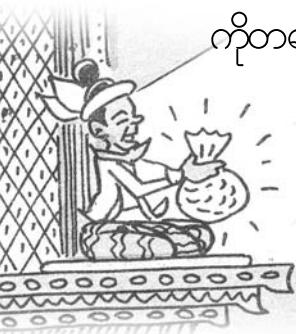
မြို့ဝန်ကသူ့ကို ကတိပေးပြီးနောက် မောင်ပေါက်တူးကို ပေါက်တူးခိုးမှဖြင့် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချလိုက်တယ်။

မောင်ပေါက်တူးမိခင်က ရှင်ဘုရင်ဆီသို့သွားပြီး အသနားခံ၍ ဤဖြစ်ရပ်ကို ရှင်ဘုရင်ဆီလျှောက်ထားလိုက်တယ်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိဂိုကယ်တော်မူပါ”

ရှင်ဘုရင်ကြီးကလဲဦးချမ်းသာကို ဆီပြီးစစ် ဆေးသောအခါ အမူမှန်ပေါ်လာတော့သည်။ ဘုရင်ကြီးကျိုးချမ်းသာအား-

“အသင်သူငွေးကြီးသည် ဆင်းခဲ့သားများ ကိုတရားသဖြင့်စောင့်ရှောက်ခြင်းမ

ပြုဘဲမတရားသဖြင့် နှိပ်စက်နေ၍ ဒဏ်ငွေသုံးထောင်နှင့် ကြိမ်ဒဏ်တစ်ရာခတ်စေ” ဟုအမိန့်ပေးအပ်စေခဲ့သော်လိုက်တယ်။ မြို့ဝန်ကိုတော့ အတိလိုက်စားမှဖြင့် မြို့ဝန်ရာထူးမှ ပယ်ချုပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချလိုက်တယ်။

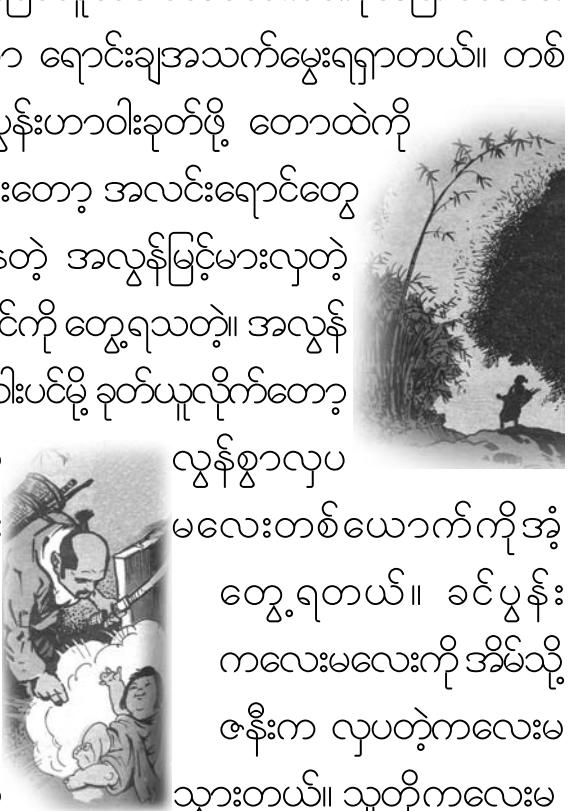
မောင်ပေါက်တူးလေးဟာ အလွန်ဝိရိယားကြီးမာန်တက်ဖြင့် သီးနှံများ ထွက်တိုးအောင်ကြီးစားသူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အပြင် အများကောင်းကြီးဆောင်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ရှင်ဘုရင်က သူငွေးကြီးဦးချမ်းသာ ပေးဆောင်သော ဒဏ်ငွေသုံးထောင်ကို သူအားဆုတော်ငွေအဖြစ် ခီးမြှုံးလိုက်ပြီးနောက် မောင်ပေါက်တူးတို့သားအမိန့်ယောက်လ ဝမ်းသာစွာနေအိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြလေသတည်း။

ရေမွေးမင်းသမီး

၃၅ ရှေးအခါတ္ထိုးက ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ဆင်းရဲသားလင်မယားနှစ်
ယောက်ရှုတယ်။ ဒီလင်မယားနှစ်ယောက်ဟာ ကလေး
တစ်ယောက်မှုလဲမထွန်းကားဘူး။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူဟာ တောထဲကဝါးခုတ်ပြီး တောင်း
များယက်ကာ ရောင်းချအသက်မွေးရရှာတယ်။ တစ်
နေ့မှာ ခင်ပွန်းဟာဝါးခုတ်ဖို့ တောထဲကို
ရောက်သွားတော့ အလင်းရောင်တွေ
ဖြာထွက်နေတဲ့ အလွန်မြင့်မားလှတဲ့
ဝါးပင်တစ်ပင်ကို တွေ့ရသတဲ့။ အလွန်
ထူးဆန်းတဲ့ဝါးပင်မို့ ခုတ်ယူလိုက်တော့
အထဲမှာ
တဲ့ကလေး
သွေ့ဖြစ်သူလဲ
ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့သူ
လေးကိုတွေ့ လိုက်တော့အရမ်းဝမ်းသာ

လွန်စွာလှပ
မလေးတစ်ယောက်ကိုအံ့
တွေ့ရတယ်။ ခင်ပွန်း
ကလေးမလေးကို အောင်သို့
ဖော်းက လှပတဲ့ကလေးမ
သွားတယ်။ သူတို့ကလေးမ

လေးကိုအလွန် ချစ်သွားပြီးမွေးစားလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နာရီခုနှင့်သည်ဟာ တောထကိုဝါးခုတ်ဖို့သွားတဲ့အခါ အလင်း
ရောင်ထွက်နေတဲ့ ဝါး

ယူလိုက်ပြန်တော့ ရွှေ
ထွက်ကျလာတယ်။
ယားဟာရရှိတဲ့ စည်း
ကလေးမလေးကုန်
သာသုံးစွဲကြတယ်။
တို့လင်မယားလဲ တ
လာကြတယ်။

ကလေးမ

ပင်ကိုထပ်တွေပြီး ခုတ်
ဒါးပြားကြီးတွေ
သူဆင်းရဲလင်မ
စိမ့်ပစ္စည်းတွေကို
ကျစရိတ်အတွက်
အဲဒီအခါမှာလဲ သူ
ဖြည်းဖြည်းချမ်းသာ

လေးကြီးပြင်းလာ

တဲ့အခါအလွန်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပို့မလေးဖြစ်သတဲ့။ မျက်လုံးလေး တွေဟာ
ဝိုင်းစက်ပြီး အရောင်တလဲ့လဲနဲ့၊ မျက်တောင်လေးတွေလဲစင်းကော့နေပြီး သူမရဲ့ခြေ
ချောင်းလက်ချောင်းလေးတွေဟာ သွယ်စင်းလှပပြီး သူ့အသားအရည်ဟာရွှေ့မှုံးဖတ်
လေးလှို့ဖြော်ဖွေးနဲ့အဲနဲ့အပြင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ရေမွေးအနဲ့သင်းနေလို့ လူတွေ
ကသူကို “ရေမွေးမင်းသမီး” လို့ခေါ်ကြသတဲ့ကွော်။

ရေမွေးမင်းသမီးလေးခဲ့ လှပချောမောတဲ့သတင်းဟာ နေရာအနဲ့အပြား
ကျော်ကြားသွားလို့ သူ့ကိုလိုချင်ပြီး ကြင်ရာတော်အဖြစ်ရယူချင်ကြတဲ့သူတွေ
ရောက်လာကြတယ်။ သူမဟာ ရောက်လာသူတဲ့က အမျိုးမြဲ့မြတ်သူလေးဦးကို
ရွှေးချယ်ပြီး ခေါ်တွေလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ထိုသူလေးဦးအားသူမက—

“ကွန်မရဲ့ဆန္ဒကို လက်တွေဖြော်ဆည်းပေးတဲ့သူကို ကွန်မလက်ထပ်ပုံမယ်
ရှင်” ပထမလုလင်ကို—

“အနောက်အရပ်မှာ ကျောက်မျက်ရတနာကို ထွင်းထုတားတဲ့အဖိုးတန်
ပန်းအိုးကို ယူလာပေးပါ” ဒုတိယလုလင်ကိုတော့—

“အရွှေအရပ်က တောင်ပေါ်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ရဲ့အ
မြစ်ကငွေသားဖြစ်ပြီး အသီးကပါလဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီအပပဲ့အကိုင်းကို ယူလာပေးပါ”

တတိယလုလင်ကို

“ကျွန်ုင်မ တောင်ပင်လယ်ထဲက ကျွန်ုင်ပေါ်မှာရှိတဲ့မီးကြောက်ရဲ့သားမွေး ကိုယူခဲ့ပါ” စတုတ္ထလုလင်ကိုတော့ “ကျွန်ုင်မ ဒီနိုင်ငံအတွင်းမှာရှိတဲ့လိပ်ရဲ့အခွဲလိုပေါ်ပုံ လွှားငြက်ရဲ့အခွဲကိုယူလာပေးပါ” လုလင်ပို့တို့က ရေးမွေးမင်းသမီးလေးအား ယူပေးရန်ကတိပေးပြီး ထွက်သွားကြတော့တယ်။ ကာလအတော်ကြာတဲ့အခါ သူတို့ လေးဦးဟာ ရေမွေးမင်းသမီးလေးဆို ပြန်ရောက်လာကြပြီး ပစ္စည်းတွေယူလာပေးခဲ့ ပေမယ့်လည်း လုလင်သုံးဦးဟာ တကယ်မသွားပဲ ပစ္စည်းအတုတွေယူလာပေးလို့အ လိမ့်ပေါ်သွားသတဲ့။ စတုတ္ထလုလင်ကတကယ်သွားခဲ့ပေမယ့် လိမ့်စံလိုပေါ်ပုံရွှား ငြက်ရဲ့အခွဲကို ရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့မင်းသမီးလေး ကိုမရဘဲ လက်လျှော့ပြီး နေပိုကိုယ်စံပြန်သွားကြတယ်။ ဒီသတင်းကို ဘုရင်ကြီးကလဲကြား လို့နေပြည်တော် မှုကြချိလာတယ်။ မင်းသမီးလေးကိုမြင်တော့ ချစ်မှတ်နိုင်လို့ သူမရဲ့ကိုမြန်လေးကိုကိုယ် လိုက်တာနဲ့မင်းသမီးလေး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ လက်ပြန်ရှုပ်လိုက်မှ မင်းသမီး လေးကပြန်ပေါ်လာတယ်။ ဘုရင်ကြီးလဲ လက်လျှော့ပြီး နေပြည်တော်ကိုပြန်သွားတယ်။

တစ်ညာ၊ ရေမွေးမင်းသမီးလေးဟာမိုးကောင်းကင်ပေါ်က လင်းထိန်နေတဲ့ လ မင်းကြီးကိုကြည့်ပြီးသူမရဲ့မျက်ရည် တွောဟာပါးနိနိလေးပေါ်သို့လိမ့်ဆင်းလာတယ်။ လမင်းကိုးကို ကြည့်ပြီးရွှေရွှေပြပြမရှိလို့ ဖခင်ကြီးကမေးကြည့်တဲ့အခါ—

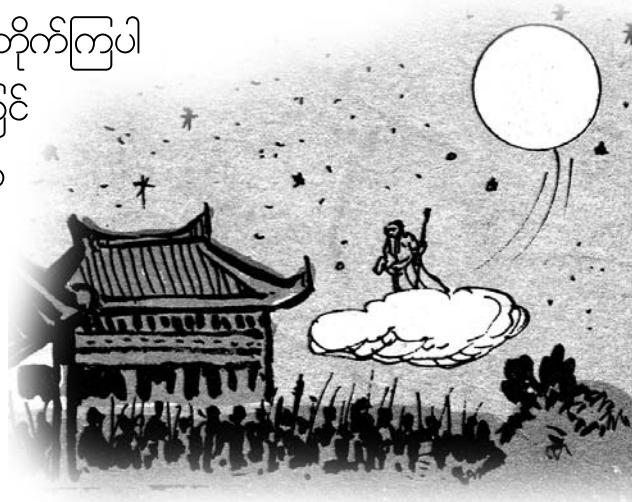

“အဖေ—သမီးဟာလမင်းကြီးရဲ့ သမီးပါ။ အခုလပြည့်ညမှာ သမီးပြန်ရ တော့ မယ်” ဖခင်ကြီးအကုန်လုံးစင်သိလိုက် တဲ့အခိုင်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ဘုရင်ကြီးထံအ ကြောင်းကြားတော့ မင်းသမီးလေးကိုကာ ကွယ်စိုး ဆာမူရှင်းနှစ်ထောင်ကို လွှတ်ပေး လိုက်တယ်။

လပြည့်ညမှာ လမင်းကြီးနဲ့အတူ တိမ်တိုက်တစ်ခုက ဆင်းလာပြီး ထိုလင်မ

ယားနှစ်ဦးအီမိတဲရောက်လာတဲ့အခါ အဘိုးအိုတစ်ဦးပေါ်လာတယ်။ ဆာမူရှင်းတွေ
လဲ ဘာမှာမလုပ်နိုင်ဘဲ လူပ်မရအောင်ဖြစ်နေကြတယ်။ အဲဒီမှာပဲ အဘိုးအိုဖြူဖြုတစ်
ယောက်က ဆင်းခဲတဲ့လင်မယားနှစ်ယောက်အား-

“ကွန်ပိတ္ထုလပေါ်မှာ စစ်မတိုက်ကြပါ
ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာဆင်းရဲပေမယ့်ကြင်
နာချစ်ခင်တတ်တဲ့သူဖြစ်လို့ ချမ်းသာ
အောင်သမီးလေးကိုလိုချင်လို့
တာပါ။ အခုသမီးလေးကိုလိုချင်လို့
ပြဿနာတွေဖြစ်နေတာကြောင့်
ပြန်ခေါ်ရတော့မယ်”

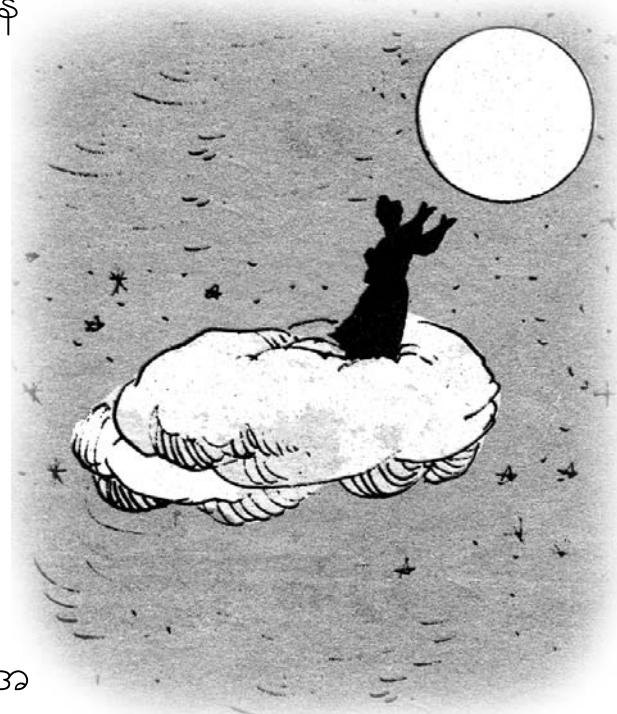

ရေမွေးမင်းသမီးလေးမပြန်

ခင်မှာသူမရဲ့အဖေအမေအားကျေးဇူးတင်စ ကားပြောပြီး ရေမွေးမင်းသမီးလေးဟာ
တိမ်စတိုက်ကြီးမီးပြီးလမင်းကြီးဆီ ကိုပြန်
သွားတော့သတဲ့။

“အဖေတို့ကျေးဇူးဟာ
တောင်ထက်မြင့်မားပြီး သမုဒ္ဓရ¹
ထက်နက်ရှင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်
အဖေတို့ကို ထာဝရအသက်ရှည်
တဲ့ဆေးတောင့်ပေးခဲ့မယ်။ ရေ့—
ယူပါအဖေ”

ဒါပေမဲ့ ကျွန်းခဲ့တဲ့လင်မယား
နှစ်ဦးကတော့ သူတို့ရဲ့သမီးလေးမရှိ
တော့လို့ ထာဝရအသက်ရှည်ဖို့အ
ဓိပ္ပါယ်ရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့တွေးပြီး ဆေး
တောင့်ကိုဘုရင်ကြီးအားဆက်သလိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီးကလည်း သူမသုံးဘဲ “ဘု
ရာတောင်ထိပ်” ပေါ်သွားပြီးမီးရှိပစ်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ တောင်ထိပ်မှာဆေး

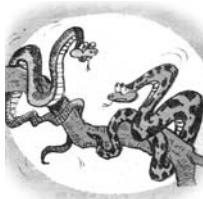

တောင့်ကိုမီးရှိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ မီးခိုးတွေထွက်ပြီး ကောင်းကင်ကိုတက်သွားသတဲ့၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီးအဲဒီ တောင်ကိုအသက်ရှည်တဲ့ “ဖူရီယာမတောင်” လို့ခေါ်တွင်ကြသတဲ့ကွော်။

• • • • • • •

နှုတ်မစောင့်စည်းသောရလာ၌

တစ် ခါတ္ထုန်းက ရိုးသားတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူတို့ထင်းခွဲဖို့တောတဲ့က ထွက်လာကြတယ်။ လမ်းမှာ နေကသိပ်ပြီးမူတာ ကြောင့်ညီဖြစ်သူကအစ်ကိုအား

“ရေဝတ်လိုက်တာအစ်ကိုရယ်၊ ရေရှာသောက်ကြရအောင်ပျား” အစ်ကို ကလဲ “အေးကွယ့်၊ ရွှေနားမှာရေရှိမှာပဲ၊ ကဲ—လာညီလေး”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လဲ ရေရှိမယ့်နေရာရာရွှေကြသတဲ့၊ မကြာခင်မှာ ကြည်လင်အေးမြတဲ့ရေကန်ကလေးတစ်ကန်ကို တွေ့ကြရတယ်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရအပြီး သွားပြီး ရေကိုအားပါးတရသောက်ကြတာပေါ့။ ထို့နာက်ညီက “နေက

လဲပူပြင်းလိုက်
တာအစ်ကိုရယ်၊ ဒီ
ကန်ဘောင်မှာခကာ
နားကြရအောင်
နော်”

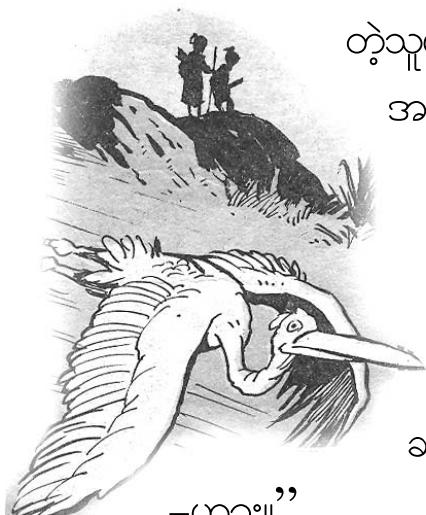
ဒါနဲ့အစ်ကိုက “ကောင်းသားပဲ—ညီလေး—အမောပြနားကြတာပေါ့။”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ စကားခပြာဆိုကြပြီး သစ်ပင်အရိပ်အောက်မှာ အနားယူနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သစ်ပင်ပေါ်က မြှုစိမ်းတစ်ကောင်နှင့်မြှုပါတစ်ကောင်ဟာ ရန်စောင်ပြီး စကားများနေကြသတဲ့။ မြှုစိမ်းက—

“ဟေ့—င့်ကိုဘယ်လိုအမျိုးအစားထင်လို့လဲ။ ငါဟာနှယ်နှယ်ရရမြှုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ င့်အသားကိုစားရတဲ့လူဟာတစ်သက်ပတ်လုံး စားမကုန်သောက်မကုန်တဲ့ အစွမ်းနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာမင်းမသိဘူးလား”

မြှုအဝါကလည်းမခံဘူး၊ ပြန်ပြာသတဲ့။

“အမယ်—ငါကရယ်ချင်သေးတယ်၊ နှင့်အသားကစားလို့ ချမ်းသာရုံပုံမယ်၊ င့်အသားကိုစားတဲ့လူဟာချမ်းသာရုံမကဘူး၊ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို နှင်လားလားမှုမကြားဖူးဘူးလား၊ ဟား—

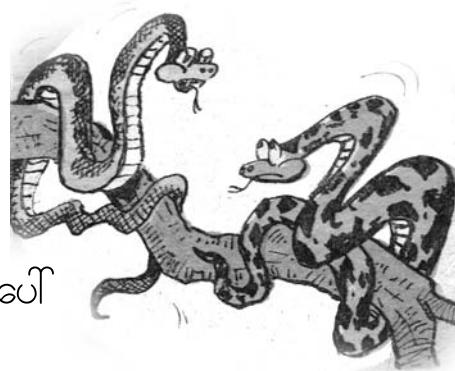
—ဟား။”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ မြှုတွေပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ရင်းသိပ်အုံပြောနေတယ်။ အစ်ကိုက ညီကို စပြီးမေးလိုက်တယ်။

“ညီလေးကြားသလား”

“ကြားတယ်အစ်ကိုယုံရအခက်၊ မယုံရအခက်ပဲပူ့။”

မြှုနှစ်ကောင်ကတော့ အပြုံးအဆိုင်သူတို့ဂုဏ်ပုဒ်တွေဖော်ထုတ်ပြောရင်း သူတို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမမှုလစ်လျှော့ကြယင်း သစ်ပင်ပေါ်မှာစကားများရန်ပွဲဆင်နဲ့နေတုန်းပဲတဲ့။

“ချမ်းသာချင်ရင်ငါကိုစား”

“ဟူ—ငါကိုစားရင်ဘူရုလြှိမ်တယ်ကဲ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လဲ ဗိုက်ဆာနေ
လို့မြေ့စကားကို နားထောင်ရင်း အကြံပေါ်
လာတယ်။ သို့ဖြင့်—

“ကဲအစ်ကိုရေ—မြေ့တွေစကား
အရာဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အ

ရုံးမရှိပါဘူး။ ရိုက်သတ်ပြီးစားကြရအောင်ဗျာ”

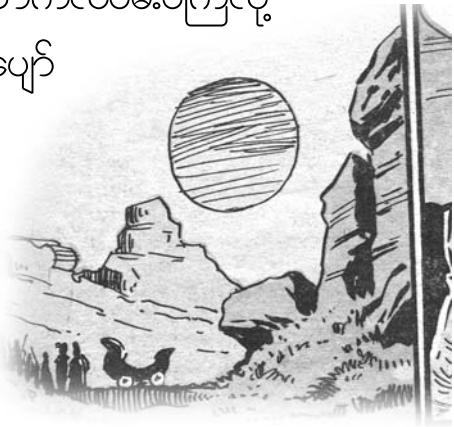
အစ်ကိုကလဲသောတူလက်ခံပြီး—

“အေး—လုပ်လေ”

ဤသို့ဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ မြေ့တွေကိုထင်းခဲတ်စားနဲ့ခဲတ်သတ်
ပြီးတစ် ယောက်တစ် ကောင်စီမံးကင်စားလိုက်ကြတယ်။ အစ်ကိုက မြှေ့စီမံးကိုစား
ပြီး ညီကမြေ့ဝါကိုစားရသတဲ့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လဲဝမ်းဝကြလို့
သစ်ပင်အရိပ်ကောင်းကောင်းအောက်မှာ အိပ်ပျော်
သွားကြတယ်။

အဲဒီအခိုန်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်နတ်ရွာ စံ
လို့ထိုးနှစ်းဆက်ခံသူမရှိလို့ မင်းလောင်းရှာဖို့
ဖုတ်သွင်းရထား လွှတ်ထားတဲ့အခါဖြစ်တယ်။

နေ့ရက်တွေ

ကြာသောင်းလာခဲ့ပေ မယ့်မင်းလောင်းကိုရှာမ
တွေ့သေးဘူးတဲ့။ မှုံးမတ်တို့က အားမ
လျှော့ဘဲဖွဲ့ကောင်းကောင်းနဲ့မင်းလောင်း
ရှာနေတုန်းဖြစ်တယ်။ တစ်နေရာရောက်
တော့ ဖုတ်သွင်းရထားက အိပ်ပျော်နေတဲ့
ညီငယ်ရဲ့ရှေ့မှာလာဆိုက်နေသတဲ့။ မှုံးမတ်
တွေ့လဲဝမ်းသာအားရွှေ့နဲ့—

“ဟောတွေပြီ။ အမတ်ကြီးရော ဟောဒီမှာမင်းလောင်းတွေပြီဗျ”

ညီယံးလူသိမ်းလို့နိုးလာတော့ မှားမတ်ပို့လ်ပါတို့ကို တွေ့ရလို့အဲ
အားသင့်သွားသတဲ့။ သူ့စိတ်ထဲက—

“အလို—ဘာတွေများပါလိမ့်”

သို့ဖြင့်မှားမတ်တို့ကမင်းလောင်းရာရခြင်းအကြောင်းကိုပြောပြီးညီယံး
ဖြစ်သူအား

“ထိုးနှစ်းစိုးစံရန်ကြွေတော်မူပါ”

အဲဒီတော့မှ ညီယံးလဲနားလည်ပြီး အစ်ကို ကို
နိုးကာဖုတ်သွင်းရထားပေါ် တက်စီးနင်းသွားသတဲ့။
အဲဒီနောက်မှာ ညီယံးကထိုးနှစ်းစိုးစံရပြီး၊ အစ်ကို
ကတော့အိမ်ရှုရှုံးအဖြစ်
ချမ်းသာစွာနေကြရ
သတဲ့။

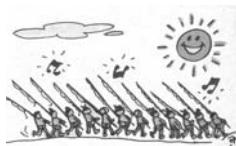
ဇွဲနှစ်ကောင်
ဟာသို့သို့ပုံရမယ့်အ

ကြောင်းကို နှုတ်မစောင့်စည်းဘဲ သူ့ထက်ဝါသာ
အောင်ရှုက်ပြုင် ကြားဝါလို့တဲ့စိတ်ကြောင့်အသက်ဆုံးရှုံး
ရတာကို သတိချပ်ကြပါစို့။

• • • • •

လူနကလေး ၁၂ ပီး

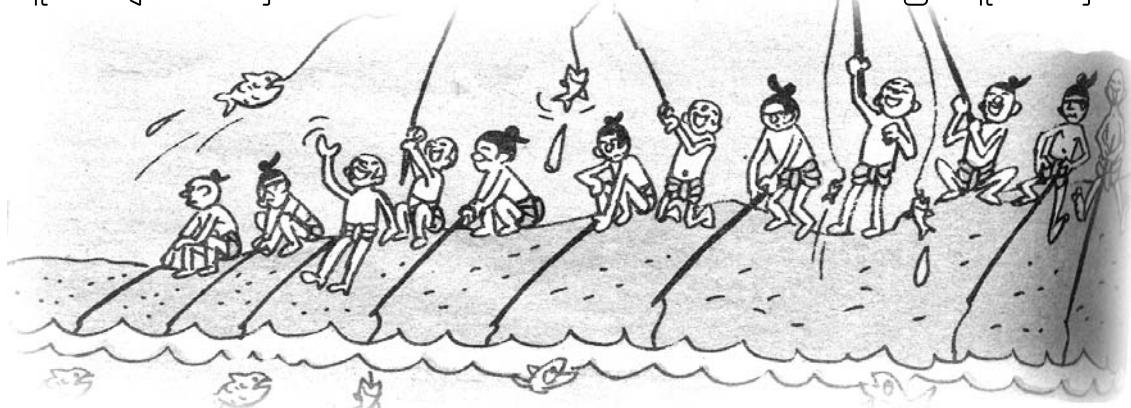
တစ် ခါက သူငယ်ချင်းဆယ့်နှစ်ယောက်ဟာ မြစ်ဆိပ်သွားပြီးတဲ့များ ကြရာတဲ့များစွာရလို့ အလွန်ပျော်နေကြတယ်။ ထိုအချိန်မှာ စိုးရိမ်တတ်သောသူ ငယ်ချင်းတစ်ဦးက-

“သိပ်လဲအပျော်လွန်မနေကြနဲ့ ရေထဲကျပြီးသေနော်းမယ်”

ထိုနောက် သူတို့တဲ့များပြီးသောအခါ လမ်းတွင်ပြန်လာနေကြစဉ် စိုးရိမ်လွန် သူတစ်ဦးကပင်ထပ်၍-

“တစ်ယောက်ယောက်ရေထဲကျကျနှံခဲ့ရင်ဒုက္ခ”

ဒါနဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်းဆယ့်နှစ်ယောက်လဲ လူပျောက်မပျောက်သိရအောင် သူငယ်ချင်းဆယ့်နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က “ကဲ-ဒါဖြင့်လူဘယ်နှစ်

ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ရေကြည့်ကြမယ်။ တစ်၊ နှစ်သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြားကို ခုနှစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး၊ တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ့်တစ်၊ — ဟိုက်တစ်ယောက်လိုနေတယ်က္ဗာ”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပျောက်သွားလို့ သူတို့ထိတ်လန့်သွားကြတယ်။ အဲဒါန့်နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ရေကြည့်ပြန်တယ်။

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ ——————တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ့်တစ်၊ ——ဟာဝပ်ပျောက်ပြန်ပြီ”

လူမပြည့်လို့ သူတို့အလွန်စီးပို့မြင်သွားကြတယ်။ အဲဒီလို့ သူတို့အားလုံးတစ်လှည့်ရေတွက်ကြရာ မိမိကိုယ်မိမိထည့်မရေတွက်လို့ လိုမြဲလိုနေတယ်။ သို့ဖြင့်သူတို့ဟာကျို့ခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မြစ်ဆိုပှာ ပြန်ရာကြည့်ကြမယ်လို့တိုင်ပင်ပြီး မြစ်ဆိုပ်ဖက်ကိုလှည့်ပြန်လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူကိုးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူတို့ကိုမေးကြည့်တယ်။

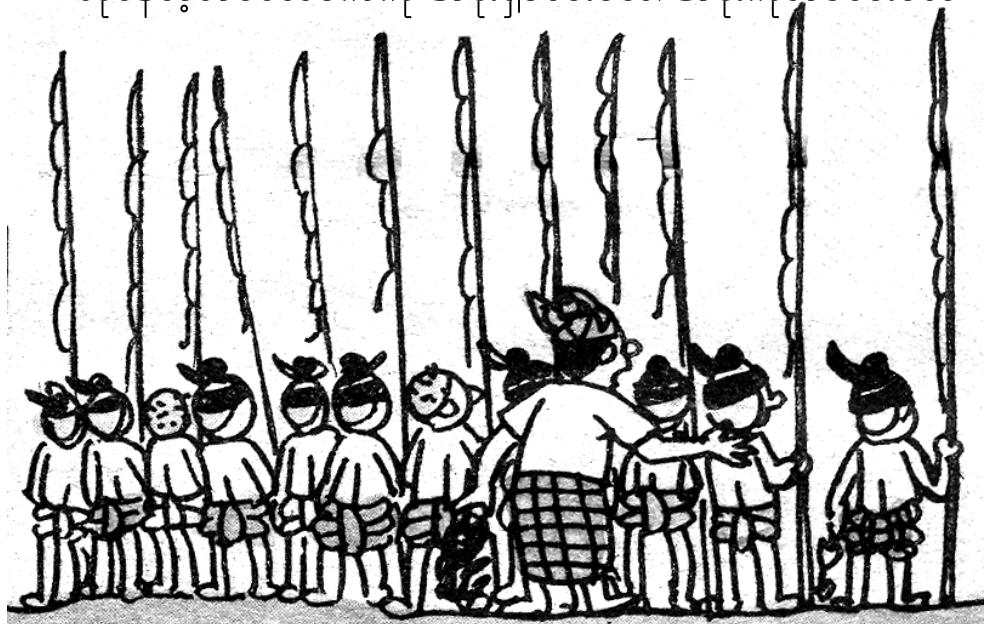
“ဟေ့—မင်းတို့တွေဘာဖြစ်နေကြတာလ”

လူငယ်များက အကျိုးအကြောင်းပြောပြသဖြင့် လူကိုးကသူတို့ကို—

“က—ဒါဖြင့်လိုးလေးကိုပြန်ပြီးရေတွက်ပြကပါပြီး။”

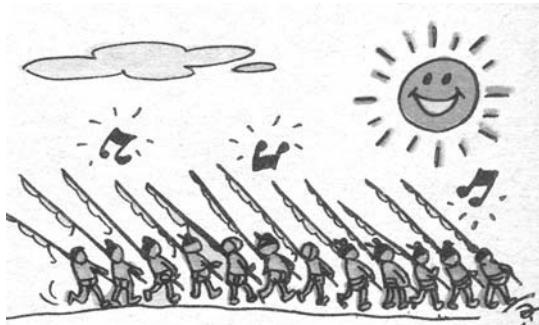
သူတို့သူငယ်ချင်းတွေကလဲ ပြန်ရေပြတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့အမှားကိုအဖိုးကြိုးသိသွားတော့ထိအဖိုးကြိုးက—

“လိုနေတဲ့တစ်ယောက်ကို အဖိုးရှာပေးမယ်၊ အဖိုးကိုဘာပေးမလဲ”

“အဖိုး——ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ငါးရှိတယ်။ အဖိုးကို အကုန်လုံးပေးလိုက် မယ်”

လူကြီးသည်ငါးများအားလုံးရပြီးသောအခါ လူထယ်တစ်ဦးစီ၏ ကျောကိုယ် လျှက်တစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ပြည့်တဲ့အထိရောပြလိုက်တော့ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ဟာပျောက်နေသောသူငယ်ချင်းကို ပြန်တွေ့ပြဆိုကာ ပျော်ရွင်စွာနဲ့ပဲအိမ်ကို ပြန်လာကြတော့တယ်။

.....

ရွှေကြာပန်း

ရွှေ သရောအခါက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးတွင် ဝဏ္ဏနှင့်သီဟာဟူ သောသားတော်နှစ်ပါးရှိလေသည်။ တစ်နေ့တွင်ဘုရင် ကြိုးရှုတ်တရက်ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုစွဲကပ်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းမထောက်နိုင်ဘဲ ကိုယ် အောက်ပိုင်းသေသကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေ၏။ သမားတော်အမျိုး ပျိုးကကုသသော်လည်း မပျောက် ကင်းနိုင်သဖြင့်လက်လျှော့ လိုက်ကြ၏။ တစ်နေ့ သွှေ့သမားအိုကြီး တစ်ယောက်ရောက် လာပြီးဘုရင်မင်းမြတ် အား “အရှင်မင်း မြတ်၏ရောဂါ ပျောက်ကင်းရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ရှိပါတော့သည်”

ဒါနဲ့ဘုရင်ကြီးက—

“ ကောင်းပြီ။ ဆိုလေသူသမားတော်ကြီး။ ”

သမားတော်ကြီးကအစခီးပြီး—

“ အလွန်ဝေးလံသောဆင်ဖြူတောင်၏ အခြားတစ်ဘက်၌ ရှိသောရေကန် ကြီး၏ အောက်ခြေမှာ ရွှေကြာပန်းရှိပါတယ်။ အဲဒီရွှေကြာပန်းကို ရအောင်ယူပြီး ငင်း၏ရန်းကိုရှုပါက အရှင်မင်းကြီး၏ ရောဂါပ္ပါယ်ကင်းသွားပါမည်”

သို့ဖြစ်ဘုရင်ကြီးက မှားမတ်များအား တိုင်းခမ်းလှည့်လည်၍ ကြိုသတင်းကို

ကော်ပြောခိုင်းလိုက်သည်။

“ရွှေကြာပန်းကို ယူဆောင်ပေးနိုင်သူအား ဆုလာဘ်များစွာ ရှိခြင့်တော်မူမည်အံ့—အံ့”

သို့သော် တိုင်းသူပြည်သားများမှာ ထိနေရာသို့တစ်ယောက်တစ်လေမျှမ သွားခဲ့ကြပါ။ ဆင်ဖြူတောင်ဟာ အလွန်ဝေးလံတဲ့အရပ်မှာရှိပြီး အလွန်မှုမြင့်မားတဲ့ တောင်ဖြစ်တယ်။ သားရဲတိရစ္စာနိုင်းတွေလဲ ပေါ်ပါဘို့ သာမန်လူတွေအတွက် သွားဖို့မလွှယ်ပေါ်။ ရွှေကြာပန်းကို ယူဆောင်ပေးနိုင်သူမရှိချုပ် ဘုရင်ကြီးမှာ ဝမ်းနည်း နေ၏။ ဘုရင်ကြီးသည် ရောဂါဝေဒနာကို အလွန်ခံစားရသောကြောင့် နောက်ဆုံး တွင်သူ၏သားတော်ကြီးဝဏ္ဏက ဖခမည်းတော်အတွက် ရွှေကြာပန်းသွားယူပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ သို့သော်လမ်းခရီးကြမ်းတမ်းပြီး အဆွဲရာယ်များတဲ့အ တွက်ဘုရင်ကြီးက သားတော်ကို မစွန်းစားဖို့တားမြစ်တယ်။ ထိုအခါဝဏ္ဏက—

“ဖခမည်းတော်ရဲ့ကျေးဇူးကိုဆပ်ရန် ဤတစ်နည်းသာရှိချုပ် သွားခွင့်ပြုပါဘူ ရား”

သားတော်ကြီးက အတန်တန်တောင်းပန်ရာ ဘုရင်ကဗွဦ့ပြုရတော့သည်။ သို့ဖြင့် ဝဏ္ဏလည်းခရီးထွက် လာလေတော့သည်။ ဝဏ္ဏသည်လွင်တီးခေါင် ကန္တ ဘရ ကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီးနောက် တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာတော့သည်။ သားရဲ တိရစ္စာန်တို့ရန်မှလည်း လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်းခွဲရ သည်။ ရက်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ “ဆင်ဖြူ။ တောင်” ဟုခေါ်သောမြင့်မားသော

တောင်ကြီးတစ်ခု
သို့ဆိုက်ရောက်
လာ၏။ တောင်

ကြီးကား မတ်စောက်လှသောကြောင့် ခက် ခဲစွာတာက်ရ၏။ လွယ်သောလမ်းဟူ၍မရှိ ဝဏ္ဏသည်တောင်ပေါ်သို့ မြင့်နှင့်ဘက်သော အခါတစ်နေရာတွင် လူရောမြင်းပါတောင်

စောင်းမှလိမ့်ကျသွား၏။ စားစရာတွေလဲ မြင်းနှင့်အကုန်ပါသွား၏။ ကံကောင်းဆောက်မစွာဖြင့်ဝဏ္ဏကကျောက်စွန်းတစ်ခုကို ဆွဲခိုခဲ့၍ သေဘေးအန္တရာယ်မှလွှတ်ခဲ့၏။ သူသည်ရေလဲမသောက်ရာ ထမင်းလဲမစားရသဖြင့် အရမ်းဆာနေသော်လည်း ဤမလျှော့
ဘဲဆက်လက်ထွက် စွာခဲ့ရာအဆောက်အအုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ ဝဏ္ဏသည် စိတ်ထဲမှမြို့တံခါးစောင့်ထံမှာ အစားသွားတောင်းစားစို့ စဉ်းစားနေ၏။ ဒါနဲ့တံခါးစောင့်ဆီသွားပြီး အစာသွားတောင်းတော့တံခါးစောင့်က—

“ဒါဟာဆင်ဖြူတောင် မင်းသမီးရဲ့နန်းဆောင်ပဲ၊ သူ့ထံမှာအစာရပါလိမ့်မယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ” သူလိုက်သွားတဲ့အခါ လမ်းမှာယောက်၍သားတစ်စုကျောက်တုံးကြီးများကို ပင်ပန်းစွာချိမ်သယ်ယူနေသည်ကို တွေ့ရပြန်တယ်။ နန်းတွင်းသို့ရောက်သော် မင်းသမီးလေးကဝဏ္ဏကို ပျှော်စွာကြိုဆိုပြီး အဖျော်ယမကာ တစ်ရုံးကိုတိုက်ကြေး၏။

“ဒီဖျော်ရည်ကို သုံးဆောင်ပါ။ အမောပြုပြီးလန်းဆန်းလာပါလိမ့်မယ်”။ ဝဏ္ဏသည်ယမကာကို သောက်လိုက်ရာ မူမြောသွားတော့တယ်။ သူသတိရလာတဲ့အခါမှာ သံခြေချင်းခတ်ခံရပြီးဖြစ်နေတော့သည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့သော်လည်း သားတော်ကြီးဝဏ္ဏပြန်မရောက်လာသဖြင့် သားတော်ယောက်သီဟာက အေမည်းတော် ထံအတင်းခွင့်ပန်ပြီး ခရီးထွေက်လာခဲ့တော့သည်။ သီဟာလည်း တော့တော်ကွန်းဘရ ခရီးကြမ်းများကို ခက်ခဲစွာဖြတ်သန်းခဲ့ပြီး နောက် ဆုံးတွင်ဆင်ဖြူ။ တော်မင်းသမီးနန်းတော်တံခါးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ သီဟာသည် တံခါးစောင့်နှင့်တွေ့ရာ သူ့ကိုမင်းသမီးလေးထံခေါ်သွား၏။ လမ်းတွင်ကျောက်တုံးကြီးများကို သယ်ယူနေသောလူစုထဲ့၍ သူ့အစ်ကိုကို အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆင်ဖြူတော်မင်းသမီးလေးကသီ

ဟကိုလှိုက်လဲစွာကြိုဆိုပြီး အဖျော်ယမကာတိုက်လေ၏။ သို့သော်သီဟက—
“ရေနိုင်းပဲသောက်ပါရဲစေ”

မင်းသမီးလေးက ယမကာကိုသောက်ရန် အထပ်ထပ်ပြောလွန်းသဖြင့် သူမသကာဖြစ်သွားပြီးမင်းသမီးလေးအလစ်တွင် ချက်ချင်းခွက်လဲထားလိုက်သည်။ မင်းသမီးလေးနှင့်သီဟတို့နှစ်ယောက်သည် မိမိတို့ကြော်ခွက်အားကိုယ်စီယွှေ့သောက်လိုက်ကြရာမင်းသမီးလေးမှုံလဲကျသွားတော့သည်။ ထိုအချိန် မင်းသမီး၏ကိုယ်ရုံတော်မျှူးမတ်များပြီးလာရာ သီဟကမင်းသမီးကိုယ်ခန္ဓာကိုဖမ်းချုပ်ထားပြီးမင်းသမီးလေးအားထိုးသတ်ရန် ဟန်ဆောင်၍သံလျှက်ဓားကိုရွှေယ်လိုက်ပြီး သူ့နောင်တော်ဝဏ္ဏကို ပြန်တောင်း၏။

“ဟော့ရွှေမတိုးလာကြနဲ့၊ င့်အစ်ကိုကိုအချေချေလာခဲ့”

ထိုအခါမှ ညီအစ်ကိုချင်းပြန်တွေ့ကြရသည်။ ဝဏ္ဏနှင့်သီဟတို့သည် အစောင့်များရန်မမူအောင်ဆင်ဖြူ။ တောင်မင်းသမီးလေးကိုဓားစာခံအဖြစ်ခေါ်သွား၏။ တော့နက်တစ်နေရာသို့ရောက်သော် နှယ်ရှင်ပင်တစ်ခုက မင်းသမီးလေးကို ရှစ်ပတ်ဆွဲယူလေရာဝဏ္ဏက ချက်ချင်းပင်နှယ်ရှင်ပင်ခုတ်သတ်၍ မင်းသမီးလေးကိုကယ်တင်လိုက်သည်။

ဘုရင့်သားတော်နှစ်ဦးသည် အစောင့်ရန်မျှလွှတ်သွားရာ ဝဏ္ဏက မင်းသမီးလေးအား “နှမတော်ဒီဇိုင်းလမ်းမှာ အဆွဲရာယ်များလှပေတယ်။ နှမတော်ကိုဓားစာခံအဖြစ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ နေရပ်သို့ပြန်နိုင်ပါပြီ။”

ထိုအခါ မင်းသမီးလည်း အတန်ငယ်မျှစဉ်းစားပြီး “မောင်တော်ဟာ နှယ်ရှင်

ပင်ခဲ့ရန်မှုကယ်ခဲ့တဲ့ကျွန်ုပ်၏ အသက်သခင်ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုအပြင် မောင်တော်ကို ကွန်အဖြစ်ခိုးဖူးတဲ့အပြစ်မှုကျေစေရန် မောင်တော်တို့နဲ့လိုက်ပါတော့မယ်။”

သို့ဖြင့် သူတို့သုံးဦးခရီးဆက်ခဲ့ရာ လှပသောရေကန်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ရေကန်အနီး၌ မိန်းမပို့လေးတစ်ဦးရှိနေ

၅။ မိန်းမပို့လေးကသူတို့သုံးပီးအား-

“သင်တို့ ဒီကိုဘာကြာ့နှင့်လာကြသနည်း။”

သူတို့က-

“ဒီရေကန်အောက်မှ ရွှေကြာပန်းကို လိုချင်
ချုပ်လာကြတာပါ”

ထိုအခါမိန်းမပို့လေးကထပ်ပြီး-

“ရွှေကြာပန်းကို မယူကောင်းပါဘူး၊ ဒီပန်းကို ကိုင်မိသူဟာ အ^၁
ဆိပ်သင့်ပြီး တစ်လအတွင်းသေနိုင်တယ်”

နောင်တော် ဝဏ္ဏဟာ မိန်းမပို့ကလေးခွဲတားဂျိုကြားရတဲ့အခါ မှာသူ၏ညီ^၂
တော်သီဟာကိုကျိုးသို့ပြော၏။

“ခမည်းတော်အတွက် ငါသေချင်သေပါစေ။ ငါပါပန်းကို သွားယူမယ်”

ညီတော်ကလဲ-

“နောင်တော်က ထိုးနှုန်းဆက်ခံရမည် သူဖြစ်တယ်။ ညီတော်ပဲ အသေခံပြီး
သွားယူပါမယ်”

ဝဏ္ဏသည် သီဟာကိုပြောမရ၍ ညီတော်ကိုထိုးလွှာပစ်လိုက်ရာ သီဟာလဲကျ
သွားစဉ်ဝဏ္ဏသည်ရေကန်သို့ပြေးသွားသည်။ အဲအခိုန်မှာပဲ ဆင်ဖြူ။တောင်မင်းသ
မီးလဲ စိတ်ထဲက ကြုံသို့တွေ့မိတယ်။

“မောင်တော်ဝဏ္ဏဟာ ငါကိုနှစ်ရှင်တွေ့ရန်က ကယ်ခဲ့သူဖြစ်တယ်။ သူ့အ^၃
သက်မသေရအောင် ငါပါရေကန်ထဲရွှေကြာပန်းကိုဆင်းယူလိုက်တော့မယ်”

ရှုတ်တရက်မင်းသမီးလေးသည် ဝဏ္ဏအား ခြေထိုးခံလိုက်ရာ ဝဏ္ဏလဲကျသွား
လေ၏။ မင်းသမီးလေးရရကန်ဘာင်သို့ပြေးဆင်း

သွားခိုက် သီဟာလည်းထဲ လာပြီးဆင်ဖြူ။တောင်မင်း
သမီးလေးကို တွေ့န်းလွှာပစ်ကာ ရေကန်ထဲသို့ ခုန်ဆင်း
သွားတော့သည်။ သူသည် ရေကန်အောက်သို့ ဆင်း
သွားပြီး ရွှေကြာပန်းကို ခုံယူလိုက်သည်။ ရေကန်
ဘာင်ပေါ်ရောက်သော်သီဟာက နောင်တော်ကိုရွှေ

ကြာပန်းပေးပြီး-

“ခမည်းတော်အတွက် ရွှေကြာပန်းရလို့ ဝမ်းသာရပေမယ့် ညီတော်ကို အဆိပ်သင့်မှာမို့ဝမ်းနည်းရပြီကွာယ်”

သီဟာဆိုသည့်ကားကိုနားထောင်ပြီး ရေကန်စောင့်နဲ့မပျို့ကလေးက ကြား ဝင်ပြီး—“နေကြပါဉီး။ ကျွန်ုပ်ဟာရွှေကြာပန်းကို စောင့်ရတဲ့မင်းသမီးဖြစ်တယ်။ တစ် ကယ်တော့ ဒီပန်းဟာ အဆိပ်မသင့်ပါဘူး။ အလွန်ပင်ဆေးစွမ်းထက်တဲ့ကြာပန်း ဖြစ်ပါတယ်။ သင်တို့သုံးယောက်ဟာ ရဲရေးပြီးသစ္စာရှိစွာ အသက်ပေးချစ်ခင်ကြသူ များဖြစ်လို့ ဒီရွှေကြာပန်းကိုရထိက်ပါတယ်။ ဒီပန်း မည့်နွမ်းရအောင် ကျွန်ုပ်ကိုယ် တိုင်စောင့်ရှောက်ရင်း သင်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

သူတို့လည်းရွှေကြာပန်းကိုယူရှု အနီးဆုံးလမ်းမှ နေပြည်တော်သို့ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။ နေပြည်တော်ရောက်ရှု ဘုရင်ကြီးလည်းရွှေကြာပန်းရန်းကိုရှုရသဖြင့် ခြေထောက်များပြန်လည်ကောင်းမွန်လာကာ ကျိုးမာလာ၏။ ထို့နောက် နောင် တော်ဝဏ္ဏနှင့်ဆင်ဖြူ၍တောင်မင်းသမီးလေးနှင့် ညီတော်သီဟာနှင့်ရွှေကြာပန်းမင်းသ မီးလေးတို့အသီးသီးလက်ထပ်ကာ ပျော်ရွင်စွာအသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်သွားကြ လေတော့သတည်း။

• • • • •

ချွေတာရေး

၅၂ သရောအခါ ကဘာဘဝတိမင်းကြီးတွင် သားတော်လေးပါးဖြစ်သောဗလ၊ နန္ဒ၊ ဓမ္မနှင့်သုပညာတို့ရှိသည်။ တစ်နေ့သို့ ဘုရာ်ကြီးသည် သားတော်တစ်ပါးကို ထိုးနှင့်လွှာအပ်ရန် ပညာရှိအမတ်ကြီးနှင့်တိုင်ပင်ပြီး သားတော်တို့အား ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူ၏။

“သားတော်တို့၊ ချွေတာရေးစနစ်ကျင့်သုံးမှုကြောင့် ငါတို့တိုင်းပြည်တိုးတက် စည်ကားနေတယ်။ ဒါကြောင့်ငွေကို ချွေတာခြင်း၊ လုပ်အားကိုချွေတာခြင်း၊ အခိုင်ကို ချွေတာခြင်းဟူသောသုံးမျိုးတွင်သားတော်တို့ ကြိုက်သလိုကျင့်သုံး တစ်မြဲစီတာဝန် ယူကာ တိုးတက်အောင်ပြုလုပ်ကြပေတော့၊ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်သူကို ထိုးနှင့်လွှာအပ်ပေးမယ်။”

သို့ဖြင့်သားတော်တို့လည်း တာဝန်ကျရာမြို့များဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီ

သားကြီးပလက ငွေကိုခွဲတာသုံးလျှင် တိုင်းပြည်တိုးတက်မည်ဟု စဉ်းစားကာ

“သုံးထောင်တန်တဲ့တံတားကို တစ်ထောင်နဲ့ပြီးအောင် ဆောက်ရမယ်—
ဒါမှငွေကိုခွဲတာရာရောက်မယ်။”

ထိုဖြင့် သားတော်ကြီးပလသည် သုံးထောင်တန်သောတံတားတစ်ခုကို
ဆောက်ခိုင်းပြီး ကုန်ကျွေရိတ်အတွက်တစ်ထောင်ဖို့သာသုံး၏။ ထို့ကြောင့် တံတား
ဆောက်သူများဖြစ်သော သူ၏မြို့သူမြို့သားများစိတ်ထဲက တိုးတိုးစွာည်းပြု၍နေ
ကြသည်။

“အင်း—အကုန်အကျေနည်းအောင်ပစ္စည်းကိုခို့ရင်တော့ဒီတံတားကြာ
ရည်ခိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

သားတော်လတ်နန္ဒကမူ—

“လုပ်အားကိုခွဲတာပြီး မြို့ကို တိုးတက်အောင်လုပ်ရမယ်။”

သို့ဖြင့် သူ၏မြို့သူမြို့သားများအား ဤသို့မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“လူသုံးဆယ်စိုက်မှပြီးမယ့်လယ်ကွဲက်ကို လူဆယ်ယောက်နဲ့ပြီးအောင်စိုက်
ကြ—ဒါမှလုပ်အားကို ခွဲတာရာရောက်မယ်။ မဟုတ်ဘူးလာဗျာ—ဟဲ—ဟဲ”

သားငယ်ခေမက—

“အင်း—အချိန်ကိုခွဲတာပြီးလုပ်မှ ငါမြို့တိုးတက်စည်းကားလာမှာ”

ဤသို့စည်းစားရကာ တစ်ပြိုင်နက်သူ၏မြို့သူမြို့သားများအား—

“ဟဲ—ရက်နှစ်ဆယ်နဲ့ပြီးမယ့်အလုပ်ကိုဆယ်ရက်နဲ့ပြီးအောင်လုပ်ကြ”

သားထွေးကပညာရှိပြီး ဦးနှောက်ဖြတ်ထိုးဥာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သည့်အ
လျောက် ဖင်မိန့်ကြားသည့်စကားကို သေချာစွာတွေးတော့လျှက်—

“ငွေကိုခွဲတာခြင်းဆိုတာ ငွေကိုစားနှစ်တကျသုံးစွဲခြင်းဖြစ်ပြီး သုံးဖြေန်းခြင်းတော့
မဟုတ်နိုင်ဘူး။ လုပ်အားကိုခွဲတာတယ်ဆိုတာ ပုံင်းလို့လျော့လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ
လူနည်းနည်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ခြင်းသာဖြစ်ရမယ်။ အချိန်ကိုခွဲတာခြင်းဟာ အလုပ်ကို
အချိန်မဆွဲဘဲ လုံးလစိုက်လုပ်ခြင်းမျိုးဖြစ်မယ်။”

ထို့နှောက်သားထွေးကထွေးလုပ်အား၊ အချိန်တို့ကို စနစ်တကျခွဲတာနည်း
ဖြင့်လုပ်ငန်းများထူးထောင်လုပ်ကိုယ်၏။ သူကကောင်းများ၊ အဆောက်အအုံများနှင့်

အခြားလုပ်ငန်းများတွင်ဖွံ့ဖြိုးသုံးသင့် သလောက်သုံးခြင်းနှင့်အတူ အခိုန်နှင့်အလုပ် ကိုမျှတအောင်သုံးသည်။

သုံးနှစ်အကြာတွင် ဘုရင်ကြီးသည် သားတော်တို့ရှိရာမြို့တော်များသို့ရပ် ဖျက်ရှုစုစုမဲ့ရန် ထွက်လာ၏။ သားကြီးပလေ၏မြို့ကို ရောက်သော ဘာမှတိုးတက်မှု ကိုမတွေ့ရချေ။ သားလတ်နှစ်၏မြို့သို့ခရီးဆက်ကာ လျည်ပတ်သော်ထိုမြို့မှာလည်း ဘာမှမတိုးတက်လာပေ။ သားငယ်ခေမထံရောက်သော်လည်း တိုးတက်မှုကို မ တွေ့ရချေ။ သားထွေးသုပ္ပါယ်၏မြို့ရောက်သော် ဆူဆူညံ့ညံ့အသံကြားလို့ မြို့သားများကိုမေးကြည့်ရာ-

“ဆူဆူညံ့ညံ့နဲ့ ဘာသံတွေလဲဟာ”

တစ်ချို့ကဘုရင့်အား-

“အထွက်တိုးစပါးရိတ်သိမ်းပွဲကျင်းပနေခြင်းပါ။”

တစ်ချို့ကဗြို့သို့ပြော၏။

“ဒီမြို့ဟာတစ်ကယ့်တိုးတက်စည်ကားတဲ့မြို့ပဲ”

ထိုနောက် မင်းကြီးလည်းနေပြည်တော်သို့ပြန်လာပြီး သားတော်သို့ထံ ဆက် သားလွှတ်၍ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။ သားတော်တို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ဘုရင်ကြီးက စပြီး-

“သားတော်တို့ ဘယ်ရွှေတာရေးကို ကျွန်ုတုံးကြသလဲ။ လျှောက်တင်ကြပါ”

ထိုအခါသားကြီးပလကာ-

“အဖဘုရား၊ ငွေကိုရွှေတာလွန်းချုံ သုံးသင့်သလောက် မသုံးသဖြင့်မတိုးတက်ပါ။”

သားတော်နှစ်က ဤသို့ လျှောက်တင်၏။

“အဖဘုရား၊ သားတော်ကတော့ လုပ်အားကိုရွှေတာပြီး လူအင်အားသုံး သင့်သလောက်မသုံး၍မတိုးတက်ပါ။”

သားငယ်ခေမကတော့-

“အဖဘုရား၊ သားငယ်က အခိုန်အတိုဆုံးနှင့်ပြီး အောင်လုပ်သဖြင့်မတိုး တက်ပါ။”

ဘုရင်ကြီးကဆက်ပြီး-

“ဒါဖြင့်သားထွေးရဲ့မြို့က ဘယ်လိုခွဲတာရေးကြာ့နဲ့ တိုးတက်ရတာလဲ။”

ထိုအခါသားထွေးက-

“အဖဘုရား ငွေကိုခွဲတာခြင်းမှာ စနစ်တကျသုံးခြင်းဖြစ်၍ ဖြန်းခြင်းမဖြစ် စေရပါ။ လုပ်အားကို ခွဲတာခြင်း၌ ပျင်းရှုံးအလုပ်လျှော့လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သင့် တင့်သော လူအင်အားဖြင့်ကြီးစားလုပ်ခြင်းဖြစ်ပြီး အချိန်ကိုခွဲတာခြင်းမှာ အလုပ် နဲ့အချိန်မှုမှုတတလုပ်ပြီး အချိန်ရှုံးက်လုံးလိုက်လုပ်ခြင်းမျိုး လုပ်ခဲ့ပါတယ်။”

ဘုရင်ကြီးသားတော်လေးပါးလျှောက်တင်ချက်များကို ကြားနာပြီးတဲ့အခါ မှာသားထွေးအား ဘုရင့်ထိုးနှင့်ဆက်လံစေပြီး သားတော်ကြီးသုံးပါးအား မိမိတို့မြဲ များဆီသို့တစ်ဖန်ပြန်၍အချိန်မီတူထောင်နှင့်ကြအောင် မိန့်ကြားလိုက်သည်။ သို့ ဖြင့် ဘောဂဝတီပြည်ကြီးသည်လည်း တစ်နေ့တစ်ခြားတိုးတက်သာယာလာတော့ သတေသန်း။

.....

အစိုးရိမ်လွန်သူ

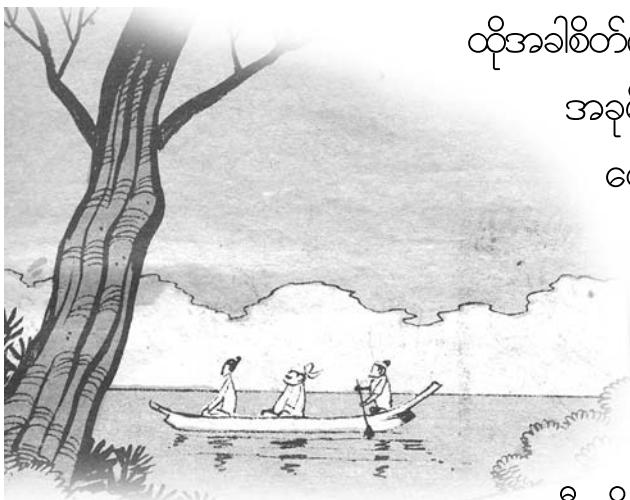

တစ် ခါတ္ထန်းက လူသုံးယောက်ဟာ အတူတက္ခရီးထွက်လာကြတယ်။ သူတို့ဟာလျော်စာစိစင်းနဲ့ မြစ်ကြိဖြတ်ကူးသွားကြတယ်။ သူတို့သုံးဦးဟာတစ်ယောက်က စိတ်ကူးယဉ်သူ၊ တစ်ယောက်ကဆေးဆရာနှင့်တစ်ယောက်ကလျလျှော်သူတို့ဖြစ်ကြတယ်။

မြစ်အလယ်
ပိုက်ဆာလာကြတယ်။

ထိုအခါစိတ်ကူးယဉ်သူက “ဆာလိုက်တာက္ခာ။
အခုမိုးကောင်းကင်ပေါ်က ငှက်ပျောသီး
တွေအများကြီးကြေကျလာရင် သိပ်
ကောင်းမှာပဲ။ ငါအဝစားပစ်လိုက်
မယ်”

ပျောသီးကို
စားချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငှက်ပျောသီးတွေမိုး
ကောင်းကင်ပေါ်က ကျလာရင် ငါတို့လျှေ
မောက်သွားမယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား စကားပြောနေတာကို
ဆေးဆရာက ပြိုမ်သက်စွာနားထောင်ပြီး ကြားဝင်ပြီး “ခက္ခနာကြပါအုံးမိတ်ဆွေ
တို့ရေ—ငှက်ပျောသီးတွေအဲဒီလောက်ကြီးများတောင်စားယင် ဝမ်းလျှောကုန်မှာ
ပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ယူလာတဲ့ကာကွယ်ဆေးကို အရင်သောက်ထားက”

ဒီလိုနဲ့ပဲ စိတ်ကူးယဉ်သမားနှင့်လျှော်သူတို့ဟာ ဘာမှမစားရတဲ့အပြင်
ကာကွယ်ဆေးပဲသောက်လိုက်ရတော့တယ်ကွယ်။

• • • • •

မြတ်ပညာ

စာစိ ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ အလွန်ချစ်ကြတဲ့လယ်သမားကြီး၏ သားမောင်နှစ်နှင့်သူငြေးကြီး၏သားမောင်ဝဏ္ဏတို့နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့နှစ် ယောက်ဟာ အမြှန့်ပစ်တမ်းကစားကြတယ်။

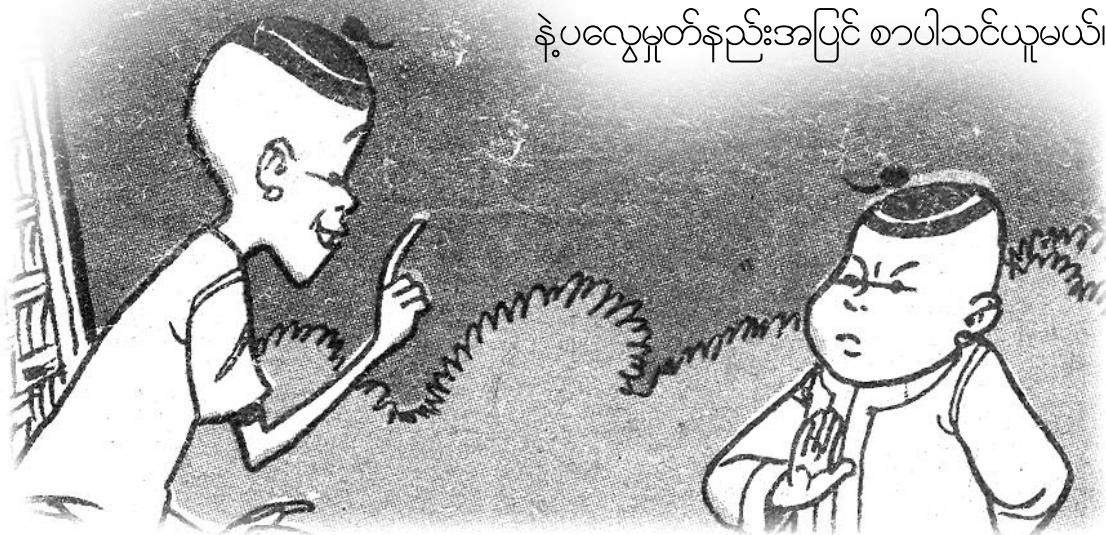
တစ်နေ့တွင်မောင်နှစ်၏ဖဆင်ကြီးက သားအားအနားသို့ခေါ်ပြီး-

“သားရေ မင်းကိုမြှေ့တက်ပြီးပညာသင်ဖို့ အဘစီစဉ်ပေးပြီးပြီ”

မောင်နှစ်သူ့သူငြေးကြီးမောင်ဝဏ္ဏဆီသွားကာ-

“ငါတော့မြှေ့သွားပြီး စစ်တုရင်ကစားနည်းတွေ

နဲ့ပလွှာမှတ်နည်းအပြင် စာပါသင်ယူမယ်။

မင်းလဲလိုက်သင်ပါလား”

အဲဒီအခါမှာ မောင်ဝဏ္ဏာက-

“င့်လိုသူငွေးသားက ဒီပညာတွေ သင်ယူစရာမလိုပါဘူး”

မကြာမီမောင်နန္ဒသည်မြို့ရှိဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံတွင် အမိမ့်အလုပ်
တို့ကို လုပ်ကိုင်ချုပညာများသင်ယူတော့သည်။

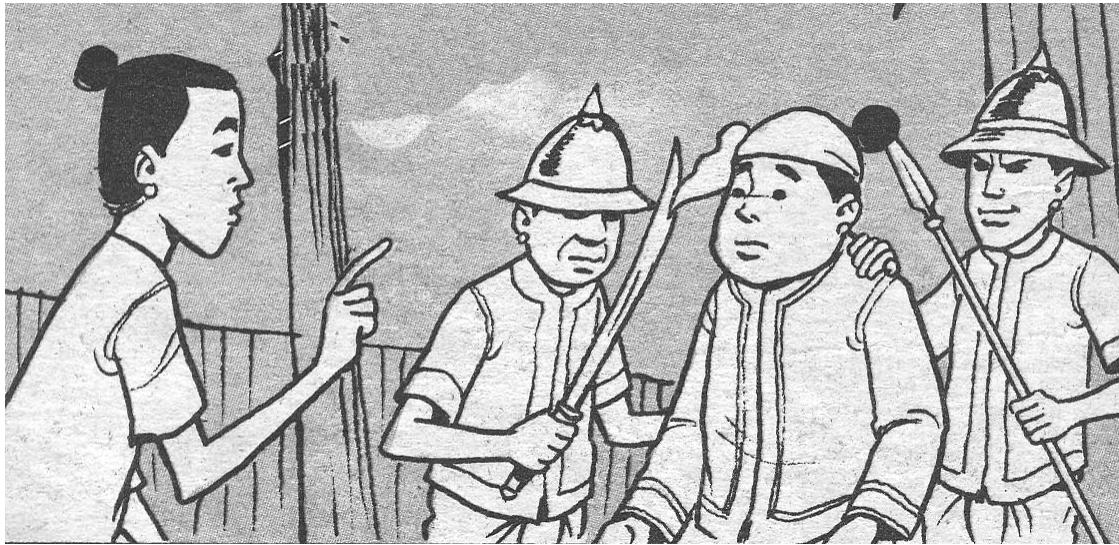
ခြောက်နှစ်ခန့်ကြာသော် မောင်နန္ဒသည်ပညာစံတတ်၍ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့
သည်။ သို့သော်သူ့ဖောင်မှာ ဖျားနာရီကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ရွာကိုလည်း လူဆိုး
တို့က လုယက်သိမ်းယူထားလေသည်။ လူဆိုးတို့လည်း လုယက်ထားသောပစ္စည်း

များကို သယ်ပိုးရန်ရှာမှုလူငယ်အချို့ကို ခေါ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထိုသူများထဲတွင် မောင်
နန္ဒတို့သူငယ်ချင်းတို့လည်းပါဝင်ကြလေသည်။

တစ်နေရာရောက်သော် လူဆိုးတို့သည်စခန်းချုပြီး ထိုနေရာတွင်အမောဖြေ
ပြီးအနားယူကြတယ်။ ထိုအချိန်မောင်နန္ဒက သာယာတဲ့ဂိုတာသံဟာ ခက်ထန်သူ
တွေ့ခဲ့တိန္နလုံးကို နဲ့ညံ့သိမ်မွှေ့စေတယ်ဟုတွေးမြှုပြီး မောင်နန္ဒသည် ပလွှာကိုထုတ်
၍ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီမှုတ်လိုက်လေသည်။ သီချင်းဆုံးသော် လူဆိုးပိုလ်ရောက်
လာပြီး ပလွှာမှတ်ကောင်းတဲ့မောင်နန္ဒကို ဖမ်းဆီးထားရာကလွှာတ်ပေးလိုက်တယ်။
ဘာပညာမျှမတတ်တဲ့ မောင်နန္ဒခဲ့သူငယ်ချင်းမောင်ဝဏ္ဏာကို တော့မလွှာတ်ပေးဘူး။

မောင်နန္ဒသည် လူဆိုးတို့ထံမှထွေက်ခွာခဲ့ရာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ရောက်
သွားလေသည်။ ထိုပြည်မှ ဘုရင်ကြီးသည် စစ်တုရင်ကိုကစားရာတွင် အလွန်ကွဲမ်း
ကျင်သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် အချိပ်သမားများကိုထုတ်ကာ သူနှစ်ယုံပြုပိုင်ကစားစေ

ချိန်သူလွှတ်ပြီး ရုံးသူကိုသေဒဏ်ပေးလေ၏။ တစ်နေ့တွင်မောင်နန္ဒသည် စစ်သားများက ဖမ်းဆီးလာသောမောင်ဝဏ္ဏကို တွေ့ရလေတော့မောင်နန္ဒက-

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲသူငယ်ချင်း”

မောင်ဝဏ္ဏက-

“ငါလူဆိုးတွေ့ဆိုက ထွက်ပြီးလာခဲ့တာ နယ်စပ်မှာစစ်သားတွေကဖမ်းပြီး ခေါ့ခဲ့တာပဲ။ ဘုရင်ကြီးနဲ့စစ်တုရင်ကစားရမယ်တဲ့။ ငါကစစ်တုရင်လဲ မကစားတတ်လို့င့်ကိုကယ်ပါဉီးသူငယ်ချင်းရယ်”

ဒါနဲ့မောင်နန္ဒကကတိပေးပြီး-

“အားမငယ်နဲ့သူငယ်ချင်း။ ငါအကြံထုတ်ဦးမယ်”

ထိုအချိန် ဘုရင်ကြီးနန်းတော်

ထဲမှထွက်လာသည်ကို

မောင်နန္ဒတွေမြင်ရာသူ့

သူငယ်ချင်းအား

မောင်ဝဏ္ဏအား-

“ကဲ—ငါဘုရင်ကြီး

ရွှေမှာက်ဝင်ပြီး စကား

ဆိုမယ်”

“စစ်တုရင်ကစားရာ

၌ကျော်ကြားတော်မူလှသောအရှင်မင်းကြီး—အရှင်မင်းနဲ့ယျဉ်ပြိုင်ကစားရန်ကျွန်
တော်မျိုးရောက်လာပါတယ်။”

ဘုရင်ကြီးကကြည့်ချို့လိုက်သည်။

“ဟား—ဟားမင်းခဲ့သတ္တိကို တော့ဝါကြိုက်သွားပြီဟေ့”

မောင်နန္ဒက—

“ကွန်ပိမိုးရုံးလျှင်သေဒက်ခံပါမည်။ အကယ်၍ကျွန်တော်မျိုးနှင့်ခဲ့သော်အ^၁
လိုက်ရာတောင်းခွင့်ပြုပါ”

ဘုရင်ကြီးက—

“တောင်းပြီ။ သင်နိုင်လျှင် အလိုတော်ရှိရာတောင်းစေ၊ ငါပေးတော်မူမယ်”

ထို့နောက် မောင်နန္ဒနှင့်ဘုရင်မင်းကြီးတို့သည် စစ်တုရင်ယျဉ်ပြိုင်ကစားကြလေ
သည်။ မောင်နန္ဒက ဘုရင်ကြီးကိုသုံးဖွဲ့ဆိုက်၍အနိုင်ရရှိလေသည်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်
ကြီးက—

“သင်ဟာဘုံးကိုပညာနှင့်ပြည့်စုံတဲ့ လူတော်ကလေးပဲ၊ သင်အလိုရှိရာ
တောင်းစေ”

သို့ဖြင့်—“ပြည်သူများအားမတရားညှိုးဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ယခုပင်ရပ်
သိမ်းပေးတော်မူပါ” နန်းတော်ရှိမှုးမတ်များက မောင်နန္ဒ၏တောင်းဆိုချက်သည်
ပညာရှိ၍မှန်ကန်ကြောင်းထောက်ခံချိုးကျိုးကြလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဘုရင်ကြီးလဲ ကတိရှိသည့်အတိုင်း တိုင်းသူပြည့်သားများအား
မတရားညှိုးဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုတော့ကြောင်း မောင်နန္ဒ၏တောင်းဆိုချက်ကို
ဖြည့်ဆီးပေးလိုက်သည်။ မောင်နန္ဒကိုလည်း ဆူလာဘ်များစွာ ချီးမြှင့်လိုက်သည်။
ထိုအခါမှ မောင်ဝဏ္ဏလည်း ပညာတန်ဖိုးကိုနားလည်သွားပြီး ပညာဆည်းပူးသင်
ယူ ရန် ဆုံး ဖြတ်ချက်ချကာ မောင်နန္ဒနှင့်အတူရွာသို့ ပျော်ရွင်စွာပြန်လာခဲ့ကြသည်။

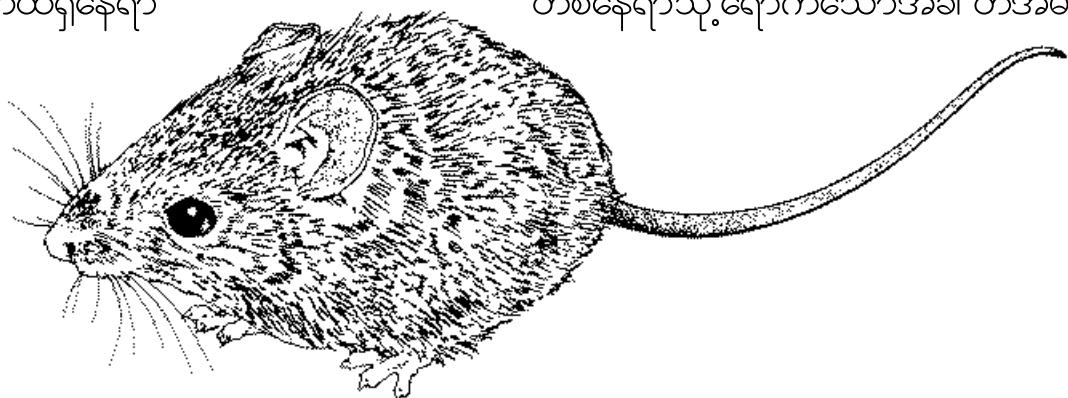
• • • • •

ကြက်မင်းသမီး

၅၃ သရောအခါက ဂျပန်လယ်သမားကြီးတစ်ဦးမှာ သားနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့သားနှစ်ယောက်ဟာ လုလင်ပျို့တွေဖြစ်လာပြီး အိမ် ထောင်ရက်သားကျဖို့ အချိန်ရောက်တဲ့အတွက် သားတွေကို တစ်ယောက်စီခေါ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးကိုခုတ်လဲစေတယ်။ သားတွေက သစ်ပင်လဲကျတဲ့ဘက်ဆီကို သွားပြီးမိမိ တို့၏ဖူးစာကိုယ်စိရှာဖို့ ထွက်သွားစေသတဲ့။

သားကြီးကတော့ရည်းစားရှိပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက်သစ်ပင်ကို သူ့ရည်းစားရှိရာ ဘက်ဆီသို့ ခုတ်လဲလိုက်တယ်။ သားအငယ် မိကိုမှာတော့ရည်းစားမရှိသေးတဲ့အ တွက်သစ်ပင်ကိုခုတ်လိုက်ရာ သစ်ပင်ကတောဘက်ရှိရာဆီကိုကျသွားတယ်။ ထို ကြောင့်ပင်မိကိုသည် တောထဲသို့သွားပြီး ဖူးစာရှင်ရာရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တော နက်ထဲရှိနေရာ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တဲ့အိမ်

ကလေးတစ်လုံးကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုတဲ့အီမိကလေးထဲဝင်လိုက်သောအခါ ကြွက်
ကလေးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ကြွက်က
လေးမှာအမွှေးများရှည်၍ မင်းသမီးလေးတစ်
ပါး၏ဝတ်ရုံတော်ကဲ့သို့ လုပတင့်တယ်ပြီး
ပျက်လုံးကလေးများမှာ ဖိုင်းစက်
တောက်ပနေပါသည်။ ကြွက်မကလေး

ကမိဘိလာမည်ကို ကြိုသိနေသည်အလား၊

“အမောင့်အလာကိုစောင့်နေတာပါ။ အမောင့်ရဲ့ကြိုင်ယာတော်ဖြစ်ဖို့လက်ခံ
ပြီးအမောင့်ကို ချစ်ခင်ကာ တစ်သက်လုံးသစ္စာရှုပါမယ်” လို့ပြောသတဲ့။

မိဂိုဒ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါအရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့အစ်ကိုကာဝိုကြားစွာနဲ့မိမိ၏
ရည်းစားမည်သို့မည်ရွှေချောမာ လုပကြောင်းကိုပြောပြ၏။

“အဘရေး သားကြီးရဲ့ဖူးစာရှင်ကတော့တကယ့်ကို မိန်းမကောင်း ပီသပြီး
ချောမာလုပပါပေတယ်။”

သို့သော်မိဂိုက

“အဘခင်ဗျား — ကျွန်တော်ရဲ့ဖူးစာရှင်ရဲ့အဝတ်အစားကတော့အလွန်
လုပပြီးဘူရင်မကျိန့်တူပါတယ်။”

လယ်သမားကြီးက သူ့ရဲ့ခွေးမလောင်းနှစ်ယောက်ကို စမ်းသပ်ချင်တဲ့အတွက်
သူ့ရဲ့သားတွေကို ခေါ်ပြီးခွေးမလောင်းတစ်ယောက်စီကို ပိတ်စတစ်ယောက်တစ်စ
ယက်လုပ်စေတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မိဂိုက သူ့ရဲ့ကြွက်မလေးဆီသွားပြီး အဝတ်တစ်စယက်
လုပ်စေတယ်။ ကြွက်ကလေးကလေး ယက်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒီညာမိဂိုဒ်ပြုပ်
ပျော်သွားတဲ့အခိုန်မှာ ကြွက်ကလေးက သူ့ရဲ့ခေါ်င်းလောင်းကိုအချက် ပေးတီးလိုက်ပြီး
သောအခါအခြားကြွက်ကလေးအကောင်ရာကျော်တို့က ထွက်လာပြီး ကြွက်မလေး
ဆီကိုလာကြတယ်။ ကြွက်မလေးက သူတို့ကိုအကောင်းဆုံး ဝါဂွမ်းတွေကိုသွားရှာပြီး
ပိတ်စတစ်စကို အကောင်းဆုံးယက်လုပ်စေတယ်။ အဲဒီပိတ်စလေးကို ယက်လုပ်ပြီးတဲ့
နောက်သေသေချာချာခေါက်ပြီး သစ်သီးကြီးတစ်လုံးထဲ ခေါက်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

မိကိုနိုးလာတဲ့အခါပေးလိုက်ပြီး မိကိုရဲ့အဖေကို ပြန်ပြခိုင်းတယ်။

မိကိုအေမိပြန်ရောက်တဲ့အခါ အစ်ကိုကြီးကသူ့ရည်းစားပေးတဲ့ပိတ်စန့်ကြားဝါ နေတုန်းမိကိုအိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီး သူ့ရဲ့သစ်သီးလေးကို အဖေအားပေးလိုက်တယ်။ လယ်သမားကြီးက အသံကျယ်လောင်စွာနဲ့-

“ဒီလောက်လှပတဲ့အဝတ်စကို တစ်ခါမှုမတွေ့ရသေးဖူးဘူး”လို့ချီးမွမ်းထောပနာပြုလေသတဲ့”

“ဟောဒီမိကိုရဲ့ဇန်းလောင်းလောက် အထည်စယ်ကိုလုပ်နိုင်တဲ့ လူကိုမတွေ့ဖူးသေးပါလား”လို့ထပ်ခါတလဲချီးကျူးမှုးနေတယ်။ ဒါကြောင့် မိကိုကိုသူရဲ့ဇန်းလောင်းလေးကြာက်မလေးနဲ့လက်ထပ်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

မိကိုက ယင်းရဲ့ဇန်းလောင်းကြာက်မလေးကို ခေါ်လာတာတွေ့တော့နေ့ သည် တွေ့အားလုံးကကြောက်လန့်ကြတယ်။ သူ့အစ်ကိုကလည်း သူ့ရဲ့ညီးက ကြာက်မလေးနဲ့ယူမှာမို့လို့ဒေါသထွေကိုပြီး လှည်းနဲ့ကြာက်မလေးကိုရေကန်ထဲသို့ ကန်ချုပြုကိုတယ်။ တစ်ခကာအကြားမှာတော့ ရေထဲကနေမြင်းအနက်လေးကောင်ဆွဲတဲ့လှည်းတစ်စီးပြန်ထွေက်လာပြီး မြင်းလှည်းကိုအစောင့်တစ်ယောက်က မောင်းကာလှည်းထဲမှာ လှပတဲ့အဝတ်အစား တွေ့ဝတ်ထားတဲ့မင်းသမီးလေးတစ်ပါးကိုတွေ့ရတယ်။

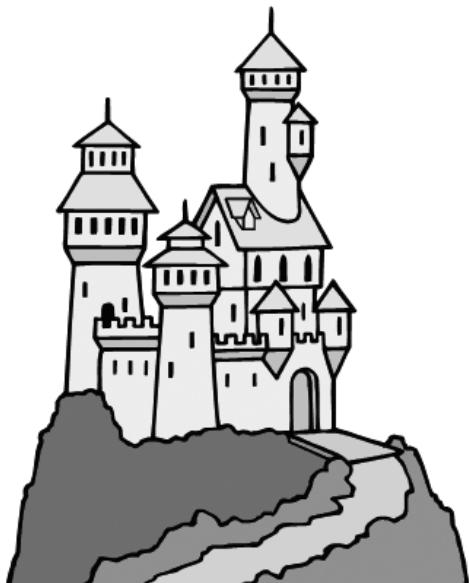
မင်းသမီးကအားလုံးကို-

“ကျွန်ုံမကို စုန်းမကြီးတစ်ယောက်ကကြာက်ကလေးဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲလိုက်တာဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ဂါထာကို ဖြေနိုင်တဲ့အရာကတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က ကျွန်ုံမကိုလက်ထပ်ချင်ပြီး တစ်ယောက်က ကျွန်ုံမကိုသတ်ချင်တဲ့အခါမှုပြောလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။

နောက်တစ်နာရီမနက်မှာဘုရင်မလေးကတော့ထဲမှာ ရှိတဲ့အိမ်ကလေးကို

၆၇၁။ တဲ့အခါ အမိမကလေးအစားနှင့်တော်ကြီးတစ်ဆောင်ကို တွေ့ရပြီး အထဲမှာ အမြှေအရံနဲ့ရာပေါင်းများစွာ ဆီးကြိုလိုက်တာတွေ့ရတယ်။ အဲဒီနှာကစပြီး အနီးမောင် နှုန်းတော်ယောက်ဟာ အသက်ထောက်ဆုံးချစ်ခင်စွာပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြလေသွားတော့သ တဲ့ကူယ်။

A horizontal row of twelve black dots, evenly spaced, used as a decorative element at the bottom of the page.